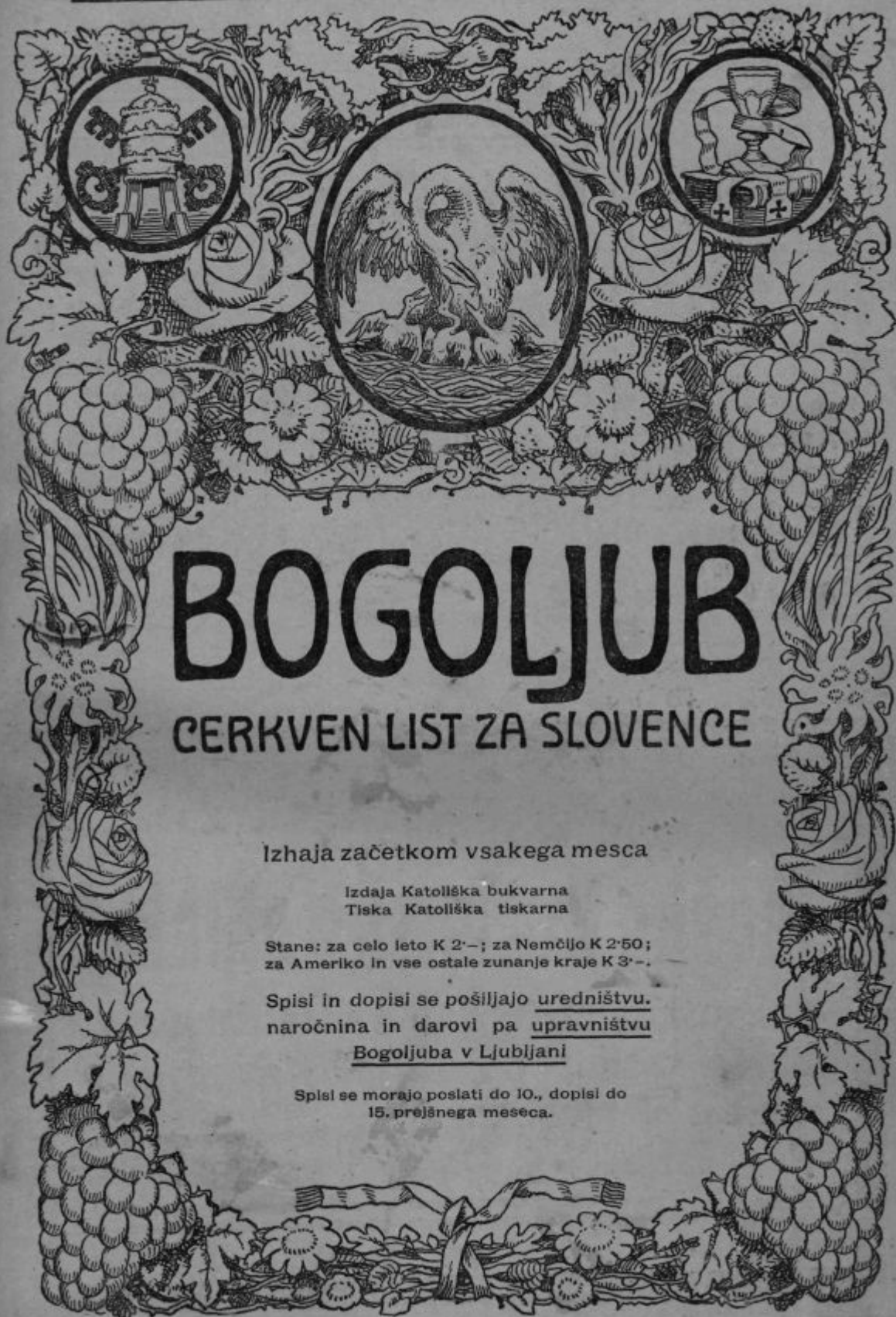

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE

Izhaja začetkom vsakega mesca

Izdaja Katoliška bukvarna
Tiska Katoliška tiskarna

Stane: za celo leto K 2.-; za Nemčijo K 2.50;
za Ameriko in vse ostale zunanje kraje K 3.-.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredništvu.
naročnina in darovi pa upravništvu
Bogoljuba v Ljubljani

Spisi se morajo poslati do 10., dopisi do
15. prejšnjega meseca.

Ustanovljeno 1842

Telefon šte. 154

Priporočava prečastiti duhovščini in p. n. občinstvu vse v najino stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot priznано reelno fino delo in najnižje cene. Prekupcem posebno priporočava **oljnate barve v pločevinastih puščicah**

≡ **Tovarna** ≡
oljnatih barv, lakov in firnežev

Brata Eberl
slikarja napisov

pleskarska mojstra c. kr. drž.
in c. kr. priv. južne železnice

:: v Ljubljani ::

Miklošičeva cesta 6
za frančiškansko cerkvijo
Delovanje z elektr. močjo

Dekoracijska, stavbinska in
:: pohištvena pleskarija ::

Trgovina z oljnatimi
barvami, laki in firneži ter z vsemi v
to široko spadajočimi
:: predmeti ::

Delavnica je v Igriški ulici 8

Ceniki na zahtevo

3401 (1—)

Ceniki zastonj

3050 2

Priznано dobro blago za

moške in ženske obleke

sukno, platno in drugo manufakturno blago se kupi najceneje v Ljubljani **„Pri Gorenjki“**
Pogačarjev trg. Ostanke po znižanih cenah.

Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohoštvne oprave,
spomeniki iz marmorja, gra-
nita ali sijenita, apno živo
in ugašeno se dobi pri

Alojziju Vodniku

3696

kamenarskem mojstru

Kolodvorska ulica

Ljubljana

Ceno Posteljno Perje

173

1 kg sivega skubljenega perja K 2, polbelega K 2⁸⁰, belega K 4, finega K 6, najboljšega skubljenega K 8, sivega puha K 8, belega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg nadalje poštne prosto.

Dovršene postelje bogato napolnjene, iz zelo gostega jako trpežnega rdečega, modrega, belega, ali rumenega inlet-nanking-bлага

1 pernica vel. 180×116 cm z blazinama, velikost 80×58, napolnjena z jako lepim mehkim perjem K 16 s polpahom K 20, s puhom K 24; posamezne pernice K 12, 14, 16 vzglavnica K 2, 3⁵⁰, 4, — Pernice 180×140 cm velike K 15, 18, 20; vzglavnica 90×70 ali 80×80 cm K 4 50, 5—, 7 50, 3pod. pernica iz gradla 180×116 cm K 13, 15. Razpošilja proti povzetju pošta prosto pri naročilu od 10 K dalje. M. Berger v Dešenici št. 697. Češki les. Za neugajajoče denar nazaj ali se blago zamenja. — Ceniki o zimnicah, odejah, prevlakah in vsem drugim postelnim blagu zastoj in poštne prosto.

Dobro! Poceni!

2946

Nikel, remont. ura	K 2-50	Stenske ure z godbo	
Amer. Roskopf ura	3—	bud. in bitno opr.	14—
Svic. Roskopf ura	4—	Svarvaldska ura s	
pripr. srebr., c. kr.	6—	kukavico	5—
puncirana	7—	Budilka nik. 19 cm	
Izvir. Omega ure	18—	visoka	2—
Sten. ure, 70 cm vis.	7—	Budilka s stolp. zvonn.	5—
Z budilko in bitno		3letno jamstvo. Zamenja ali	
opremo	10—	denar nazaj. Razpošilja po	
		povzetju.	

Max Böhnell

Dunaj IV, Margaretenstrasse 27/86.

Urar, sodnijsko zapriseženi cenilec. — Ustanovljeno 1840.

Zahtevajte moj veliki cenik s 5000 slikami, ki se pošlje vsakomur zastoj in franko ne da bi se sililo kupiti.

S. Benisch

Največja češka tovarna za nakupovanje cenega postelnega perja!

1 kg novega, sivega, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljsega 2 K 40 v, polbelega 2 K 40 v, belega 4 K, belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivega puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 pernica 180 cm dolga, 116 cm široka, z dvema blazinama, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim račjim perjem 16 K, z izredno finim polpahom 20 K, z najfinejšim sivim puhom 24 K; posamezne pernice po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; blazine 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

R035

15-2

3603

50% prihranite

stroškov v gospodinjstvu na mleku, sladkorju in kavi; **kri, moč, zdravje** 3603 dosežete in ohranite, ako pijete

SLADIN

Kdor se hoče o tem prepričati, dobi vsak knjižico brezplačno

v lekarni Trnkóczy
zraven rotovža v Ljubljani

ali po pošti, vsak, kdor po njo piše.

Končno je doseženo!

da dobi lahko vsak prekrasno uro za zelo nizko ceno. Krasno ameriškansko zlato double svicarso žepno uro, ki se ne da ločiti od one iz pristnega 14 karat. zlata, s 36 urnim kolesjem na sidro s sekund. kazalnikom, 3 letnim jamstvom s fino pozlačeno verižico

1 kos K 4-60, 2 kosa K 8-50. Nikak riziko. Zamenja dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju

E. Holzer, Krakov, Śiradom 18/99.

Pristna Roskopf-pat. žepna ura K 3-50. Ilustr. cenik zastoj in franko.

Mesečni koledar za februar 1910.

	Dan	Godovi	Celodnev. češč. presv. R. T.		Razne slovesnosti
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Torek	Spomin trpljenja N. G. J. K. Ignacij	Ljublj. fračiškani	Šolske sestre	3. Blažev blagoslov, ki ga lahko deli vsak duhovnik
2	Sreda	Darovanje Gosp. (Švečnica)	Vrabcé	Petrovče	
3	Četrtek	Blaž, škof — muč.	Ambrus	Žalec	
4	Petek	Andrej Korzinski, škof	Begunje pri Cirkn.	Gotovlje	
5	Sobota	Agata, dev.-mučenica. Jap. muč.	Koroška Bela		
6	Ned.	3. predpepel. Doroteja d.-muč.	Sela p. Šumbregu	Teharje	Štirideseturna pobožnost v čast Najsvetejšemu po večjih krajih.
7	Pondelj.	Romuald, opat	Rieg	Grize	
8	Torek	Juvencij, škof. (Pust)	Hotedršiča		
9	Sreda	† Peptelnica, Ciril Aleks, škof	Mirna	Sv. Peter v S. d.	
10	Četrtek	Skolastika, dev.; Viljem, puščav.	Lichtenthurn Ljub.	Galicija	
11	Petek	Trnj. kr. Kr. Prik. D. M. v Lurdu	Trstenik		
12	Sobota	Sedmeri služabniki D. M.	Žabnica	Polzela	
13	Ned.	1. postna. Katarina od Riči, d.	Hotič		
14	Pondelj.	Valentin, duh. muč.	Radovica	Kozje	
15	Torek	Favstin in Jovita, mučenca	Bela Cerkev		
16	Sreda	† (Kvatre) Julijana, dev.-muč.	Zallog	Sv. Peter	
17	Četrtek	Donat in tovariši, mučenci	Zavrac	p. sv. Gorami	
18	Petek	† (Kvatre) Sul. in žeb. N. G. J	Spod. Idrija	Podsreda	
19	Sobota	† (Kvatre) Julijan, spozn.	Duplje		
20	Ned.	2. postna (kvaterna). Eleverij	Leše	Podčetrtek	
21	Pondelj.	Maksimilijan, šk.; Eleonora, kralj.	Banjaloča	Št. Vid p.	
22	Torek	Stol sv. Petra v Antiohiji	Št. Vid p. Brdu	Planini	
23	Sreda	Peter Damijan, škof	Kolovrat	Sv. Marjeta	
24	Četrtek	Matija, apostol	Vavtavas	Olimje	
25	Petek	Tančica N. G. J. K. Marg., Valb.	Trnovo, redov.	Dobje	
26	Sobota	Porfirij, škof	Slap		
27	Ned.	3. postna. Leander, škof	Razdrto	Pilštajn.	
28	Pondelj.	Roman, opat	Preloka		

Odpustki za februar 1910.

1. **Torek.** Bl. Andrej de Komitibus. Udom 3. reda popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. **Sreda.** Svečnica. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom 3. reda, kakor včeraj; c) udom bratovščine presvetelega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske bratovščine karm. M. B. v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo višnjevi škapulir; onim, ki nosijo beli škapulir; v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; g) udom Marijine družbe; h) udom družbe krščanskih družin; i) udom bratovščine za duše v vicaš danes ali v osmini.

3. **Četrtek.** Sv. Blaž. Bl. Odorik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presvetelega Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. mes.; b) udom 3. reda, kakor 1. dan t. m.

4. **Petek.** I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo na namen sv. očeta; b) udom brat.

presv. Srca pod navadnimi pogoji, danes ali pa v nedeljo.

5. **Sobota.** Sveti Peter Krst. in tov. Udom 3. reda pop. odp., kakor 1. t. m. Popolni odpustek tudi onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

6. **Nedelja.** 1. mesecu. Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine Karmelske Matere Božje, v bratovski ali farni cerkvi; b) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in svetemu obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratov. presv. Srca Jezusovega proti navadnim pogojem.

8. **Torek.** Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. **Petek.** Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek v bratov. žalostne M. B. s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

19. **Sobota.** Sv. Konrad iz Piacencije. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

21. **Pondeljek.** Sveta Angela Mericija. Udom 3. reda popolni odpustek, kakor 1. dan t. m.

22. **Torek.** Sveta Margareta Kortonska. Udom 3. reda pop. odpustek, kakor 1. dan t. m.

27. **Zadnja nedelja** v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Ljubljana — dvigni se!

II.

Pod tem naslovom smo se pečali v zadnji številki lanskega leta s cerkvenimi razmerami in verskim življenjem v Ljubljani, ki je središče slovenske zemlje in nam mora torej njen prospek vsem na srcu biti. In kar velja o Ljubljani, velja deloma tudi o drugih mestih.

Vrnimo se danes zopet nazaj v našo Ljubljano, da vidimo, če ne potrebuje nekoliko duhovnega prebeljenja in prenovljenja, in pogledjmo, kje imamo to delo zastaviti.

Rekli smo: S tistimi, ki so verskemu življenju že popolnoma odmrli, bo težko kaj opraviti. Suha veja se ne dá več ozeleniti. Seveda ta primera ne velja popolnoma. Poskušati je treba tudi s temi, kako bi jih zopet pridobili za Boga, in obupati nad nikomer, dokler je še duša v njem.

Kar je mlačnega, to se dá pa že ložje zopet ogreti. Saj tudi drevo, ki je pozimi svoje listje zgubilo, spomladi, ko gorkeje solnce posije, zopet ozeleni. — Mlačneže mestne, ljubljanske, dramiti in ogrevati, to bi bilo kaj potrebno in veliko delo.

Prav posebno pa, smo rekli, moramo zavarovati tiste, ki jih mestna sprijenost še ni okužila, da se ne zgube. Mestno pre-

bivalstvo samo po sebi izumira, in mesta dobivajo vedno svoj nov naraščaj z dežele. Od tam prihajajo navadno ljudje verni, krščanski. Če se nanje pazi, se ohranijo; če ni nikogar, ki bi se zanje zavzel, se v mestnem šumu in blatu radi zgube. — Tukaj je točka, kjer je treba zastaviti vse sile, če hočemo imeti mestno prebivalstvo krščansko.

Kakor povsod, moramo prvo in največjo pozornost tudi v mestu posvetiti mladini.

Med mladino so najprej dijaki, iz katerih bodo izšli izobraženci, vodniki in učeniki ljudstva. Zato je na teh največ ležeče. Na dijaštvo smo že večkrat opozarjali. Da se je med študenti zadnji dve leti mnogo zboljšalo, priča to, da jih je letos zopet prišlo mnogo več v semenišče in da sta tudi katoliški dijaški društvi na Dunaju in v Gradcu, »Danica« in »Zarja«, dobili posebno velik prirastek. — Vendar vse še ni storjeno in preskrbljeno za dijake; še se nam vedno zgubljajo. In škoda je, če se zgubi le eden. Torej merodajni krogi: dijakom še večjo pozornost in skrb, da se nam ne zgubi tudi eden ne!

Druge vrste mladina so vajenci, rokodelski, trgovski in delavski. O teh

smo že zadnjič govorili; pa ne moremo, da bi se jih danes zopet ne spomnili. Pomislite: 800 jih je v Ljubljani! Če jih ne bomo vzeli v varstvo in oskrbo mi, bodo to večinoma sami socialni demokratje, zagriženi sovražniki vere svojih mater. Liberalci in socialisti jih love na vse načine: s sladkimi besedami, s pijačo, igro, plesom itd. Kaj bo, če bodo v tem duhu odrasli! Gre se nam za prihodnost Ljubljane. Kakšna bo pa Ljubljana v prihodnosti, če bo večina delavskega in rokodelskega stanu v taboru sovražnikov Kristusovih! To je najbolj žalostna prikazen našega časa, da so tisti, ki so bili doslej vedno prijatelji Cerkve in Boga, postali njegovi sovražniki. To so nizki stanovi, delavci. Če še delavstvo po mestih Bogu hrbet obrne, koga bomo še imeli v cerkvi? — Zato velja zopet na to stran vso pozornost, vso skrb in trud obrniti. Zdaj imamo le en mal odstotek vseh vajencev zbran v katoliškem mladeniškem društvu, ker za več ni prostora. Omisliti si moramo večji prostor, hišo, dom, kjer bi mogli spraviti pod streho 800 mladih ljudi. To je zdaj naša velika in važna naloga v Ljubljani. Zato vnovič opozarjamo vse prijatelje krščanskega življenja v Ljubljani in prosimo: Pomagajte! Pomagajte postaviti dom za delavsko mladino! Gre se naenkrat za 800 mladih ljudi. V teku let pride to na tisoče in tisoče. To je naš **domači misijon**. Za to je zdaj zaenkrat koristnejše dati kakor za cerkev, kapelo, sveto podobo ali ne vem kaj svetega. Gre se za žive tempeljne in žive podobe božje, da se hudi duh vanje ne vseli! Torej na pomoč!*)

Prihajajo pa v mesto tudi odrasli, in tudi teh ne smemo iznimer puščati. Tudi te je treba držati, zavarovati. Kako pa? Pisali smo že o tem. Povejmo še enkrat!

*) Darove sprejema: Uredništvo ali upravništvo »Bogoljuba« in čč. gg. seme-niški spiritual Alojzij Stroj, dr. Jožef Jerše ter g. kaplan Kerhne pri Sv. Jakobu.

Silno potrebno bi bilo v sedanjem času, ko se ljudje toliko preseljujejo, imeti v vsakem mestu en kraj, en prostor, eno pisarno ali zglasilnico, kamor bi se lahko vsakdo, kdor pride nanovo v mesto ali samo skoz gre, oglasil, zatekel, poiskal sveta in zavetja: Kam naj se obrne, kje dobi sebi primerno dobro družbo, da bo obvarovan pred nevarnostmi novega kraja. Dolgo smo že zdihovali po taki zglasilnici. Zdaj se je, hvala Bogu, odprla. Družba sv. Rafaela, ki ima skrb za izseljence in preseljence, je dobila to, kar je za njeno delovanje negibno potrebno, namreč svojo pisarno in svojega tajnika, ki sprejema novodošlece, in jim daje potrebne svete in navodila. Ta pisarna — zapomnite si dobro, da boste vedeli povzdati, komur bo potreba — je v hiši »Za družne zveze« (prej: Grajzarjev hotel) na Dunajski cesti št. 32. To je prva hiša na levo, če se gre od kolodvora doli v mesto po Dunajski cesti. Torej v prav pripravnem kraju, ker je blizu kolodvora in se prav lahko najde. Sèm naj se hodijo zdaj oglašati potniki v Ameriko, kateri kaj potrebujejo sveta in pomoči; pa tudi drugi, ki gredo skoz Ljubljano, in oni, ki hočejo v Ljubljani ostati; posebno mladi ljudje, ki se ne vedo kam djati in radi zaidejo v slabo družčino. Tu se jim bo povedalo, kam naj se obrnejo. — Ta naprava nikakor nima namena, ljudi z dežele v mesto vabiti. Nasprotno, bolj naj bi doma ostajali! Marsikom ni nobene sile, zapuščati doma, kjer bi lahko imel dosti dela in dosti jela, lahko živel srečno, zdravo, krščansko in pošteno življenje. Pa mu ne diši kmečka kaša, skomina se mu po loncih polnih mesa kakor Izraelcem v puščavi, in nima miru, dokler ne zapusti doma. Nekatere pa že tudi resnična potreba žene po svetu. No, za take, ki morajo ali mislijo, da morajo iti po svetu, je tukaj preskrbljeno.

Glavna stvar je to, da človek v mestu in na tujem poišče dobro družčino. Na tem je vse ležeče. Če pride med dobre

ljudi, je rešen; če med slabe, je zgubljen. Cerkve so sicer že vsem odprte, ampak mnogi ne najdejo pota do njih. Dobra družčina ravno bo storila, da bo rad hodil v cerkev; slaba družčina mu bo zapirala pot do cerkve. — Dobra družčina se pa ponavadi posebno pa še v mestih ne dobi na cesti. Treba jo je poiskati. Kje se dobi? V dobrih, krščanskih družbah in društvih. Če so krščanske družbe in društva potrebne v našem času povsod, so še prav posebno v mestih. Krščanske družbe in društva, je rekel neki dušni pastir v nekem velikem mestu, so po mestih potrebne tako, kakor človeku prsti na roki.

Katere družbe in društva pa mislimo? Pri družbah mislimo v prvi vrsti Marijine družbe, društva so pa različnih imen.

Društva in deloma tudi Marijine družbe pa morajo imeti svoj prostor, stanovanje, dom. Tudi v tem oziru se v Ljubljani obeta kaj boljšega. Dozdaj so bila naša društva večinoma v »Unionu«. nu«. To je sicer dolga in široka hiša, pa

se rabi za druge namene, za društva je ostalo že le malo prostora. Zdaj so kupili drugo hišo, »stare strelišče«, ki bo dobilo ime »Ljudski dom«, in se bo porabilo samo v take namene. Spomladi bodo hišo prezidali in priredili, in na jesen, če ne že prej, bodo društva lahko šla noter. Potem se bodo društva lažje razvila, ko bo prostora za vse, ki se bodo priglasili. To bo gotovo nemalega pomena za napredek katoliške misli in krščanskega življenja v Ljubljani. — Seveda društvo samo imeti, to je še premalo; treba je, da se prav vodi in živahno giblje. Predvsem pa je treba, da so krščanska društva res krščanska, da ljudi vodijo k pravemu namenu, ne pa odvajajo od njega, napeljujejo v cerkev, ne pa speljujejo od cerkve, navajajo h krščanskemu obhajanju Gospodovega dneva, odvrčajo od pijančevanja in ne zapeljujejo k pitju itd.

Prihodnjič bomo zaenkrat navedli vse Marijine družbe ljubljanske in vsa važnejša katoliška društva. Potem pa pride še kaj drugega na vrsto.

Ljubljana — dvigni se!

Sokolski in naš naraščaj.

Liberalni listič »Naša bodočnost«, katerega tiskajo v liberalni »Učiteljski tiskarni« v Ljubljani, poroča, da znaša sokolskega naraščaja 2068 mladeničev in dečkov med 14. in 18. letom. Lani je bilo 985 dečkov, torej se je to leto število sokolskega naraščaja zelo pomnožilo. To so mladi rekrutje za liberalno vojsko. Kakor se sliši od raznih strani, so med temi rekruti dostikrat tako zreli mladiči, da liberalni sodrgi ne bodo delali sramote.

To poročilo je zato zanimivo, ker se vidi, kako naši nasprotniki nastavljajo mreže pri mladini.

Kaj pa na naši strani? Zveza »Orlov« šteje 94 odsekov s 1671 člani-telovadci in 1290 člani naraščaja. S podpornimi člani šteje Zveza »Orlov« 2690 udov.

In Marijine družbe fantov?

Na vsak način, fantje poštenega srca stopite skupaj! In držite skupaj! Bolj kot kdaj prej je potrebna organizacija naših mladeničev. Sovražnik se giblje.....

Ko so Judje zidali po babilonski sužnosti svoj tempelj, so možaki z eno roko zidali, pri drugi roki so imeli pripravljen meč, da se branijo nasprotnikov. V naših resnih časih bi moralo in bo moralo kmalu biti tudi tako.

I. M.

PRESVETO REŠNJE TELO.

Pogostno sv. obhajilo.

K pogostnemu sv. obhajilu nas spodbujajo njegove preobilne milosti.

(Nadaljevanje.)

Šesta temeljna resnica se glasi: da je milost božja k zveličanju potrebna. Ravno to k zveličanju neobhodno potrebno milost nam je naš božji Odrešenik s svojim trpljenjem in smrtjo zaslužil ter nam jo zapustil v naše zveličanje zlasti v svetih zakramentih, posebno pa v svetem obhajilu. Najboljši služabniki božji, svetniki božji, so neprenehoma zajemali iz tega neusahljivega vira milosti tisto popolnost in svetost, po kateri so postali izvoljeni dediči nebes. Na vseh svetnikih in svetnicah božjih so se milosti svetega obhajila razodevale v najlepši luči na najrazličnejše načine. Kako čudežno je bilo življenje in delovanje švicarskega narodnega svetnika blaženega Nikolaja Flueškega, ki je živel 19 in pol leta brez vsake telesne hrane od samega svetega obhajila! Kako svete sadove je obrodilo sveto obhajilo na angelskem mladeniču svetemu Alojziju! Mi občudujemo neumorno gorečnost in ljubezen svetega Pavla, ponižnost in spokornost svetega Avgušтина, srčnost mučencev, čistost devic, svetost in stanovitnost spoznavavcev, modrost svetega Tomaža Akvinčana itd. Vse te lepe čednosti in kreposti je obrodilo sveto obhajilo. Tu ne morem naštevati vseh prevelikih milosti, ki so jih zajemali posamezni svetniki iz pogostnega svetega obhajila. Pač pa bi rad omenil vsaj površno prečudne učinke svetega obhajila na blaženem Janezu Mariji Vianeju. V zadevi pogostnega svetega obhajila zavzema blaženi Janez Marija Vianej tako odlično

in zaslužno mesto, da si ga smemo vsi izvoliti za vzor in za zaščitnika pogostnega svetega obhajila. Na njem in po njem so se milosti svetega obhajila pokazale v toliki meri in tako očitno, da res ne poznam nobenega svetnika, s katerim bi ga mogel popolnoma primerjati. Blaženi Vianej je bil rojen v vasi Dardilly blizu Lijona na Francoskem dne 8. majnika 1786. Imel je zelo pobožne stariše, ki so bili tako gostoljubni, da so včasih do petnajst revežev pogostili, akoravno niso bili premožni. Še pred Janezovim rojstvom so med berači pogostili tudi sv. Benedikta Jožefa Labra, ki je bil 1881 proglašen za svetnika. Ko je bil Janez Marija deset let star, je opravil prvo sveto spoved v neki noči pri g. misijonarju Groboz-u v Eku-liju. Ta pobožni spovednik je koj spoznal angeljsko čisto dušo svojega spovedenca ter ga je jel koj pripravljati za prvo sveto obhajilo. Že med časom priprave je razodeval Vianey toliko pobožnost in gorečnost, da so njegovi součenci rekli: »Glejte Vianeja, kako tekmuje s svojim angeljem!« Toda šele eno leto po prvi sveti spovedi je mogel prejeti prvo sveto obhajilo v hiši grofa Pingonskega zopet ob ponočnem času. Jezusovo pričujočnost je tako živo občutil, kako ono zraven sebe klečeče matere. Njegova duša je bila vsa vtopljenja v živahne pogovore z Jezusom, da se ni mogel ločiti od presrečnega kraja. Ker je živel mladi obhajanec ob času grozne revolucije in strašnega preganjanja kristjanov, ker se je moral ude-

leževati službe božje le na skrivaj, ker je videl preganjanje duhovnikov in vernikov, ki so morali s svojim življenjem plačati drznost, da so Boga častili pri službi božji, je gotovo iz dna svoje čiste duše molil in prosil za prenehanje preganjanja ter za obilen naraščaj tako potrebnih duhovnikov. Jezus ga je uslišal. Kajti Vianej sam, njegovi součenci, njegova mati, njegova teta, gospod misijonar Groboz so govorili o tem, da naj postane duhovnik. V tem so se njegove misli in želje strinjale z drugimi v dokaz božje volje. Toda to je bilo lahko rečeno, težko pa izvršljivo. Kajti Vianej ni imel nobene druge šolske izobrazbe, kakor tisto malenkost, ki si jo je pridobil s štiriletnim obiskovanjem zasebne ljudske šole pred pripravo na prvo sveto obhajilo. Višjih ni mogel nobenih obiskovati. Sam bi moral skrbeti za učitelje, sam se oskrbovati in vzdrževati do mašniškega posvečenja. To pa je bilo naravnost nemogoče njemu in njegovim domačim. Mladi Vianej ni mogel na nikogar drugega računati kakor na Boga, ki mu je obudil poklic do duhovskega stanu. In ravno v tem, da je dosegel duhovski poklic kljub tolikim zaprekam, se razodeva tako sijajno in čudežno pomoč dejanske milosti pogostnega sv. obhajila. Trdno je upal proti vsemu upanju. Še-le !. 1805 se je ponudila našemu svetniku prilika, da doseže svoj cilj. Bil je že 19 let star. Župnik v Ekully-ju je postal nekdanji sobrat g. Groboza, gospod Balley, ki je bil kot Sulpicianec svoje dni bogoslovni profesor. Ta je Vianeja privatno podučeval v vseh šolskih in bogoslovnih predmetih ter ga pripravljaj za duhovski stan. Kdor bere Vianejev životo-pis, se prepriča, kako neizmerne težave je moral prestati, dokler ni po 10-letnih študijah dosegel svojega cilja! Dne 2. julija 1814 je bil posvečen v subdijakona, dne 23. junija 1815 v dijakona, dne 13. avgusta 1815 pa v mašnika, ko je že dopolnil 29. leto svoje starosti. Ako je zajemal Vianej že do svojega mašniškega posvečenja vso moč in pomoč iz pogostnega,

skoraj vsakdanjega obhajila, kako obilno so se mu odprle vse milosti najsvetejšega Zakramenta, ko je postal njegov tako svet delivec! Ker se je višjemu pastirju dozdevalo, da Vianej za svojo duhovniško službo še ni dovolj podučen, ga pošlje najprvo za kaplana v Ekully k izvrstnemu župniku Balley-ju, da se tam spopolni posebno v vedah, ki so potrebne za spovedovanje. Ko je požrtvovalni župnik svojo nalogo izvrstno dovršil, je sam prosil višjega pastirja, da podeli Vianeju pravico in oblast spovedovati. Prvi spovedanec našega svetnika je bil župnik Balley sam, kateremu je božja previdnost tako lepo poplačala njegovo očetovsko ljubezen, s katero je vzgojil in vpeljal v duhovsko službo našega svetnika. Vianej je bil kaplan v Ekully-ju samo dve leti. Božja previdnost ga je gotovo zato tja postavila, da je mogel že na tem svetu svojemu največjemu dobrotniku in učeniku izkazati svojo otroško hvaležnost. Kajti vsled spokornosti in naporov je župnik Balley tako oslabil, da ni mogel več kot eno leto nič iz sobe. Kako srečen in vesel je bil sedaj 69-letni starček, da je njegov hvaležni in sveti učenec, katerega je vedno imenoval svojega »ljubega otroka«, skrbel za njegovo dušo in telo! Nekaj dni pred smrtjo je Vianej svojega župnika in učenika še spovedal, ga prevedel ter mu podelil sv. poslednje olje. Dne 16. decembra 1817 je blagi župnik, kakor je sveto živel tako tudi sveto umrl v naročju svojega svetega učenca. Nekaj tednov pozneje je umrl tudi župnik v Ars-u, ki je šele komaj nastopil svojo službo. Generalni vikarij Kurbon je poslal koj Vianeja v Ars rekoč: »Priatelj, vi ste imenovani za arskega župnika. Mala župnija je, kjer ne vlada ravno veliko božje ljubezni. Vi morate tam zanetiti več ljubezni božje.« V prvih dnevih leta 1818. je došel Vianej kot župnik v Ars, kjer je župnikoval nad 41 let do 4. avgusta 1859 kot eden najčudovitejših dušnih pastirjev, kar jih pozna sveta katoliška Cerkev.

(Dalje.)

Župnik Alojzij Šoba.

Blagoslov in kazni v otrocih.

V nekem kraju naše domovine je živel pred več leti mož katoliškega prepričanja, ki je v svojem prostem času pri domači duhovščini v prid cerkve neko prav nizko delo leta in leta z veseljem in zvesto opravljal. Imel je sina in hčer, katerima pa ni mogel dati nikake posebne izobrazbe. A izobrazbo otrok je nadomestil Bog s svojim blagoslovom. Ta blagoslov, ki si ga je mož zadobil s svojo poštenostjo in s svojo postransko, malenkostno a dolgo in zvesto službo v prid cerkve in duhovščine, se vidi še dandanes nad sinom in hčerjo; kajti sin ima kljub nizki iz-

obrazbi nenavadno visoko službo, istotako je hči izredno dobro omožena.

Današnji sovražniki cerkve se pa z vso silo zaganjajo v duhovnike, te nosilce blagoslova in blagostanja, jih po časnikih kakor tudi javno napadajo in na vse mogoče načine grdijo ter še predstavljajo: mi še ne bomo uživali sadu našega boja proti cerkvi in duhovščini, naši otroci, naši potomci šele bodo dobrot našega dela in boja v polni meri deležni. Toda tako »delo« nimajo in ne bodo imelo blagoslova in zastoj bodo iskali hvaležnosti pri svojih — nesrečnih otrocih.

Svetonočni utrinki.

Milobni velemlir objema svet,
nad sabo gledam svetle milijone,
v presrečnih nadah kot nikdar popred
nocoj vesela moja duša tone.

Utihi se okrog trpinov krik,
ki brez tolažbe prej solze so lili;
a zdaj poslan je svetu Rešenik,
tolažba in pomoč v najhujši sili.

Veselo petje že doni okrog,
čemu li bi ostali še potrti?
Dobrotno se je učlovečil Bog,
on sam nas bo odrešil večne smrti.

On sam, ki zvan je Rešenik sveta,
zacepil bo vse naše srčne rane,
on sam, ki v sebi vso sladkost ima,
rodi se, da osreči vse zemljane.

Raduj se torej zemeljski trpin,
le v srečo bodo nam britkosti časne;
v sladkost jih bo zamenjal božji Sin,
ko zemskega življenja dan ugasne!

Zato pa v sladkih nadah se topim
nocoj, ko gledam svetle milijone;
tja gor nad zvezde nekdanj pohitim,
kjer zlato solnce sreče ne zatone.

Br. Gervazij.

Prstan in svetinja.

Stara povest za mlade ljudi. Spisal Silvin Sardenko.

II.

»Vendar enal Vendar enal«

Na Svetih Treh Kraljev dan so pritrkavali zvonovi Sv. Marjete v Mali dolini, kakor niso že davno. Kakor vsevidno oko je gledalo nebo v dolino. Bilo je veselo, vedro in čisto. En sam oblaček se je podil po modri višavi. Ali kakor da ga je strah, se je tudi ta kmalu skrnil za cerkvijo sv. Ambroža na Borovju. Pa se tudi ni spodobilo, da bi motil praznično radost v Mali dolini. Praznovali so slovesno ustanovitev Marijine družbe.

»Kako primeren dan!« je sklenil govornik, ki je sprejel dekleta v Marijino

družbo. »Kako pomenljiv praznik! Modri so darovali svojemu Gospodu zlata, kadi-la in mire; ve pa ste posvetile svoji Gospej najdragocenejši dar — svojo mladost.«

Kakor radostna vest iz nebes, se je začula z glasnega kora mila pesera:

»Trenutek je prišel vesel,
kdo srečen bi sedaj ne pel?«

Osolnikova Anica si je otrla solzo, ko se je zasvetila Marijina svetinja pred njenim očmi. Dva bisera: solza in svetinja. Oba lepa, oba svetla in težko bi bilo reči, kateri je bil dražji. Enega je posvetilo dekle Devici, drugega je izročila Devica

Sv. Janez prejme skrivno razodetje.
(Relief I. Zajca na župni cerkvi v Krškem.)

dekletu. Eden je bil otroški, drugi pa materinski dar.

»Anica, ti si bila pa vsa zamaknjena, ko so ti položili trak na rame,« je na poti iz cerkve Rupnikova Jerica nagovorila Osolnikovo.

»Zamaknjena kakor Bernardka!« je pristavila Sadnikova Meta.

»Zamaknjena že ne. Vesela pa sem bila res!« je zadržala Anica.

»Postojmo!« je velela Rupnikova, »da pridejo vse Borovke vkup.«

Postale so ob vaški kapelici sv. Marjete. Na vse strani so prihajala in odhajala dekleta z modrimi trakovi na vratu. Poleg železne ograje pred cerkvijo pa so stali fantje: Dolinci, Borovci, Trnovci in drugi. S prezirljivimi pogledi in zaničljivimi nasmehi so sprejeli skoraj vsako dekle, ki je prišlo mimo njih in z dovtipi in neslanimi opazkami so je zopet odslovili. Kakor skoz gosto trnjevo mejo so stopala dekleta mimo tega živega plota fantovskega zaničevanja in preziranja. Nekatera je stekla molče mimo, druga se je na tihem hudovala, tretja je bila ranjena v svojem srcu, kakšna pa je bila tudi tako ponosna, da je vrgla fantom krepek odgovor. Tratarjeva Lenka z Borovja pa se jih je zbala in še na cerkvenem pragu je skrila trak in svetinjo v mašno knjigo.

»Kje pa je tvoja svetinja?« so jo prашale Borovke, ko so se sešle pri kapelici konec vasi.

»Ali si jo izgubila?«

»Ali pa si jo skrila?«

Tratarjeva Lenka je zardela v obraz.

»Pa smo te vjele,« so menile Borovke.

»Rdečica te je izdala.«

»Tako prvi dan si zatajila Marijo,« jo je prijateljsko posvarila Osolnikova Anica.

»Zatajila je svojo Gospo,« ji je očitala Rupnikova.

»Kakor Peter svojega Gospoda,« se je hudovala nad njo Sadnikova Meta.

»Utrnjena zvezda na Marijinem nebu . . .«, je opomnila Kotnikova Tinca, »kakor si danes lahko čula v pridigi.«

Samo Strniševa Franca je molčala. Srečna se je zdela sama sebi, da se kaj takega ni zgodilo njej, sicer bi je dekleta nikoli več ne marale v svojo sredo.

Tudi Tratarjeva Lenka je morala to pot sama domov. Tako težka in dolga ji ni bila še nikoli gorska pot na Borovje, kakor na Svetih Treh Kraljev dan. Večkrat je pogledala nazaj, če gre kdo za njo. Nikogar ni bilo, razven Potiskove stare Lize, ki ni zamudila nikoli nobene slovesnosti v fari. Lenka je vzela iz mašne knjige trak in svetinjo in se zamislila vanjo: Podoba Brezmadežne na svetinji je bila resna in žalostna, ali vsaj dekletu se je zdelo tako. Okrog podobe pa so se vili vtisnjeni lilijini in rožni cvetovi. Lilijini cvetovi so bili skorej vsi še v popju, kakor bi se bali z belo krasoto prikliti na dan. Rožni cvet pa je bil široko razprostrt — pravi znak neustrašene ljubezni. In ravno take ljubezni je pogrešalo Lenkino srce.

»Zakaj sem se zbala? Koga sem se zbala? Par lahkomišelnih sirovežev, ki niso vajeni s častjo izrekati Marijinega imena. Nekaj pikrih opazk, ki nimajo pravega žela za onega, ki ve, da se take reči trenutkoma slišijo in trenutkoma tudi pozabijo. Koliko sem sedaj na boljšem od onih, ki so pogumno preslišale vse fantovske porogljivosti. Utrnena zvezda na Marijinem nebu pa res nočem biti . . .«

Lenka si je zopet obesila na vrat Marijin trak in počasi se je bližala tihemu selu svetega Ambroža. Druge Borovke so že mnogo pred njo dospele v vas. Ko je Osolnikova Anica stopila na prag domače hiše, je stala Pograjčeva Pavla gori v oknu in gledala doli proti Osolnikovim.

»Ta svetnica!« je zaničljivo šepnila predse, ko je zagledala Anico tam na pragu.

Pavla danes namenoma ni šla ob desetih v Malo dolino k sveti maši, ampak že zjutraj v sosednjo župnijo v Logu. Ni hotela doma gledati slavnosti, ki ni bila njej po volji.

»Sedaj si privezana!« je dejala drugi dan Osolnikarjevi Anici, ko sta se slučajno srečali na vasi.

»Tebe pa priveže kdo drugi« je krotko odgovorila Anica.

»Pa tebe bo nemara bolelo, mene pa to nič ne boli.«

»Kdo me bo privezal?« je Pavla osorno vprašala.

»Saj te je že!«

»Kdaj me je privezal?«

»To sama bolje veš.«

»Ti gledaš na moje stopinje. Tega ne trpim.« Pavla je zakričala nad Anico. Jezilo jo je, če je res njena skrivnostna zveza postala že borovška javnost. »Ako ve že Anica, ki gre malokdaj ali nikoli vasovat v kako hišo, kako in koliko morajo vedeti šele nekatere druge, ki jih lahko vidiš v nedeljo skorej na vsakem pragu v Borovju.« Te misli so posebno težko legle Pavli na srce. Zatorej je še enkrat zavpila:

»Tega jaz ne trpim! Najmanj od tebe.«

»Kaj pa vama je prišlo navskriž?« je hitela odpirat Kotnikova Tince nizko okno napol lesene, napol zidane hiše, ob kateri sta se sporekli Anica in Pavla.

»Le okno zapri, da ti peč ne uide!« jo je pozdravila Pavla. Naju pa pusti!«

»Anica, pojdi k nam!« je še zaklicala Tince in zaprla okno.

Anica ni sprejela tega vabila. »Ne grem,« si je mislila, »da Pograjčeva ne poreče: opravljat je šla.« Pohitela je po svojem opravku in potem domov.

Pavla pa je stopila doli k Tratarjevemu. Izvedela je, da je Tratarjeva Lenka, že takoj na cerkvenih vratih skrila Marijino svetinjo. »Eno zaveznico pa bom le še imela. Tej je že žal storjenega sklepa. To je še prav, da se je takoj premislila. Seveda predpusten čas je. Pri Podiravčku bo vse predpustne nedelje ples. Harmonika bo pela in prav k Tratarjevim bodo odmevali njeni glasni zvoki. Godec Živko bo pripovedoval samo take reči, ki jih fantje in dekleta radi poslušajo. To bo

veselje in smeh. K Tratarju na okno pride potrkat prešerni smeh: Lenka, ali ti ne prideš? Lenka pa bi morala reči: Svetinjo imam. Ne smem. In hudo bi ji bilo pri srcu. A sedaj, ko je svetinjo skrila, bo drugače.«

V iskrenem upanju, da skleneta z Lenko novo prijateljstvo, je odprla Pavla vrata Tratarjeve hiše. Lenka je pletla košarico iz vrbovih vej.

»Slišala sem, da so te včeraj tvoje prijateljice popustile na potu samo . . .« je pričela Pavla pogovor z Lenko.

»Zasluzila sem.«

Takega odgovora Pavla ni pričakovala.

»Zasluzila? Saj nisi kamen na cesti.«

»Kamen se vsaj ne zdrobi, če stopiš nanj. Jaz pa sem se zbala fantovskih nagajivcev, pa sem skrila svetinjo.«

»Za to ti vendar ne bo žal?«

»Žal mi bo, Pavla, dokler ne popravim.«

»Potem pa z Bogom, Lenka!« Pavla je osramočena odšla.

Naslednjo nedeljo je prišel k Podiravčku godec Živko. Podiravček je odprl okno, Živko pa je široko raztegnil svoj meh. Bučno vabilo na ples se je razlegalo po vasi. Fantje Borovci so prihajali drug za drugim. Vsi so prišli, celo Medvedov Janče s šepavo nogo.

»Kje pa so dekleta? Ali jih ne bo?« se je nevoljen oglasil Gorjančev Štefan.

Godec Živko je godel in godel, pa ni prigodel še nobene plesavke. Podiravčkova Neža je sicer že parkrat prikrevsala v sobo. Ali njene noge so bile komaj za hojo, kaj še le za ples.

»Češminov, pojdi jih klicat ti! Za teboj pojdejo!«

»Ne pojdejo ne!« je menil Češminov Lovro.

»Zastavim glavo, da pojdejo,« se je rotiti tretji fant.

»Družba nam jih je vzela,« je žaloval Strnišev Jernejče. »Prvikrat, da nimamo plesavk.«

Godec je godel in pel, fantje so pili in čakali, deklet pa le ni bilo.

Tratarjeva Lenka, ki je sicer rada plesala, je slišala harmoniko. Vzbudili so se ji nekdanji spomini na ples, ali premotili je niso. »Enkrat sem se potajila in drugič se ne maram več.«

Do Pograjčevine pa ni segel glas hripave harmonike. Pavla je vedela tudi brez tega, da je pri Podiravčku ples. Še jutraj jo je tjakaj povabil Češminov Lovro.

»Pavla, prideš?«

»Kam?« Nalašč ga je vprašala, dasi je dobro vedela kam. Ves ljubi popoldan

je ugibala, katero krilo bi oblekla, katero ruto bi dela na glavo? Tisto rjavo krilo z rdečimi razori je pretežko. Tisto belo z modrimi cvetovi se prerado zamaže. Naposled je vzela zeleno krilo in belo ruto. To se razume, da ni pozabila tudi zatega obročka. Poizkušala je, kako bi ga obrnila, da bi se bolj svetil na prstu. In šla je k Podiravčku.

»Vendar ena! Vendar ena!« so kriknili fantje, ko so zagledali Pograjčevo Pavlo med vrati.

»Prismoda!« je na tihem siknila Podiravčkova Neža in zaprla vrata za njo. (Se nadaljuje.)

Naša lilija.

Posvečeno prečastiti provincijalni prednici M. Tereziji Heidrich ob zlatem redovniškem jubileju dne 12. januarja 1910.

Sveta pesem je donela,
tiha zemlja je strmela,
bil je dan tako svečan.
Jezus je z deviško roko
in z ljubeznijo globoko
sredi naših mirnih gred
tisti dan
vsadil nov deviški cvet:
belo lilijo s poljan.
Kelih rosni je razvila,
v jasnem žaru je blestela,
vso vonjavo je razlila
lilija nedolžno - bela.
In viharji, jeze vneti,
njene krone niso strli,
bajnopestri, nežni cveti
divneje so se odprli.
Pred oltarjem zasajena,
pred oltarjem je ostala
evharistična ljubezen
jo je zvesto negovala.

Leta so ob nji hitela,
lilija pa je cvetela.

Danes v jutru pred danico
Jezus sam je stal ob gredi,
na izvoljeno cvetlico
plavali so mu pogledi.
Danes petdeseto leto
jo je vsadil v tihi nadi,
da jo najde čisto, sveto
v žarkih blažene pomladi.
Ni se varal ob nadeji . . .
Glej jo tu, deviško, krasno,
kot kristal na azaleji,
ki ga gleda solnce jasno!
Ni se varal Jezus blagi,
lilija je še njegova,
še trepeče v sreči dragi,
v zlatem žaru blagoslova.
Danes v jutru z zoro rožnč
pred oltar se je nagnila,
obnovila je pobožno:
»Tvoja, Jezus, bom — sem bila«.

S. Elizabeta.

Šola krščanke popolnosti.

(Dalje.)

Marsikaj sva že rekla o molitvi, a vendar še ne vsega, kar je potrebno ali dobro vedeti o njej. Vsaj eno vprašanje še čaka odgovora, namreč: h k o m u p a n a j m o l i m o? — No, da je »vsak dober dar in vsako popolno darilo od zgoraj

in (da) pride od Očeta svetlobe» (Jak. 1, 17), da je treba moliti k Bogu, od njega vsega pričakovati, to sva oba tako prepričana, da se nama o tem ne bo treba še posebej meniti. Ali kakor je res, da v Rim drži mnogo cest, ravno tako je pa tudi res, da jih je samo par najkrajših in najvarnejših. Ravno tako je tudi pri molitvi: z nekaterimi molitvami posebno gotovo in brž dosežemo od »Očeta svetlobe« »vsak dober dar in vsako popolno darilo«. Za danes ti imenujem in popišem eno takih molitev, namreč če molimo in častimo

a) presveto Srce Jezusovo.

O, dà: prav poseben studenec milosti je to božje Srce. Premisli

prvič, da kakor se od ognja ogenj vname, tako tudi ljubezen od ljubezni. Le začni premišljevat Jezusovo Srca, in — saj imaš človeško srce v prsih! — od božje ljubezni tega Srca se bo začelo tajati, ogrevati in bo naposled z živim plamenom zaplamtelo tudi tvoje srce. Ljubiti bož začel Jezusa s pravo, zdravo, pametno, zvesto, prijateljsko ljubeznijo, in ker je Jezus pravi Bog, pride na ta način v tvoje srce popolnoma prava in pristna ljubezen do Boga, in s to ljubeznijo tudi vse njene nerazdružne spremljevalke, vse krščanske čednosti. Tej nebeški svatovski družbi pa že vsak obiskovavec naše »šole« vé ime: imenuje se krščanska popolnost.

Drugič. Ali ne samo pamet ti pové, da bo tako prišlo: poslušaj, kaj je Jezus ob raznih prilikah, ko se je prikazoval blaženi Marjeti Alakok, sam obljubil za tiste, ki bodo častili njegovo presveto Srce: »Dal jim bom vseh milosti, ki so jim za njihov stan potrebne ... Grešniki bodo dobili v tem srcu studenec in neizmerno morje mojega usmiljenja ... Mlačne duše se bodo zopet povratile k svoji prejšnji gorečnosti ...

Goreče duše bodo dosegle veliko popolnost ... Razglesi in daj razglasiti vsepovsod, da svojim

milostim ne bom stavil nobene mere in nobenih mej za vse tiste, ki jih bodo iskali v mojem Srcu!»

Svojo besedo ti je torej Kristus zastavil, da dosežeš popolnost, če častiš njegovo presv. Srce in rad in pogosto moliš k temu Srcu. In saj veš, da nebo in zemlja nista tako trdna kakor ena sama božja beseda.

Tretjič: Jezusovo Srce nam ne govori samo o svoji neskončni ljubezni do nas, ampak tudi o vseh drugih čednostih, ki so ga polnile in krasile. Vsaka čednost, in najsi je katera še tako težka in najsi zahteva še tolike požrtvovavnosti, se nam v tem Srcu pokaže oblita od nekega nebeškega sijaja, ki pravega častivca presv. Srca navdá z veseljem, junaškim, požrtvovavnim prizadevanjem po vedno večji podrobnosti s tem božjim Srcem. O, kristalnočisti značaji zoré le v luči presv. Jezusovega Srca.

V dokaz zgled! Če si bral pred par leti o »slovenskih fantih v Bosni in Hercegovini«, se morebiti še spominjaš nekoliko smešnega imena hercegovske trdnjave Klobuk. Ko so se 1878. leta naši in Turki okoli Klobuka pokali, je to pokanje prestrašeno poslušalo tudi mlado štiri-do petletno Hercegovče, Peter Barbarić. Bil je iz občespoštovane krščanske družine, in njegov oče je bil nekaj let celo župan v Klobuku. Mladi Péro je bil živahen, ali tudi pobožen dečko. Leta 1889. se oče odloči, da ga dá v šolo in sicer v deško semenišče v Travniku v Bosni. Z očetom zasedeta vsak svojega konja in hajdi na daljno pot proti Travniku! Tu je bil naš Pero kmalu vzor pridnega, nadarjenega in pobožnega dijaka. Kakor lilija je cvetel ob žarkih zdrave vzgoje v ozračju pravega cerkvenega duha pod vodstvom oo. jezuitov in obetal postati enkrat ena najsvetlejših zvezd svoje domovine. Ali Bog je bil drugače sklenil. Ko je leta 1897. zopet pomlad v deželo prizelenela, stegnil je nebeški vrtnar svojo roko in na veliki četrtek presadil to čisto,

dišečo lilijo v svoj vrt v lepih nebesih. Součenci in učitelji, ki so mladega Pera vsi imeli za svetnika, so vsadili na njegov grob lepo belo lilijo, ki še zdaj pričuje, da tu pod tiho rušo počiva — speč angel.

In kako je naš Pero vkljub svoji mladosti dosegel toliko čednost in popolnost? Odgovor: Vnet častivec je bil presv. Jezusovega Srca. Po njegovi smrti so našli med raznimi zapiski tudi neko molitev, katero je sam zložil in spisal, in kjer prosi, roti Marijo in vse svetnike, da mu izprosijo srčno ljubezen do presv. Jezusovega Srca. To pobožnost je sam prav pridno gojil, a jo tudi razširjal med svojimi součenci, o počitnicah med svojimi domačimi in domačini, sploh kjer se mu je ponudila ugodna prilika. Zlasti je povsod širil in priporočal »milošti polno devetdnevniko, ki se opravlja tako, da se pristopi devet mesecev zaporedoma vsak prvi petek k sv. obhajilu na čast Jezusovemu Srcu.

Posebno rada je vedno poslušala Pera neka njegova mlada bližnja so-

rodnica, kadar ji je o počitnicah pripovedoval o Mariji in o Jezusovem Srcu. Kakor rožica jutranje solnce in jutranjo roso, tako je srkala vase duša mlade Hercegovke zlate resnice o Jezusu in o Mariji. Zapisala se je v bratovščino Jezusovega Srca in vsak prvi petek prejela sv. obhajilo. Njeno življenje je bilo res prav angelsko. Ali nebeški vrtnar je sklenil, tudi to rožico presaditi v nebesa. Ko je čutila, da se ji smrt bliža, reče svoji mlajši sestri: »Ive, prinesi mi podobo Jezusovega Srca, da jo še enkrat poljubim.« Sestra ji podá podobo, ona jo poljubi polna ljubezni, potem uprè svoje umirajoče oči v presv. Srce in mirno, res v božjem poljubu, splava njena lepa duša k božjemu ženinu v sinje nebeške višave.

Glej, dragi bogoljub, tako se živi in umira v Jezusovem Srcu. In če hočeš enkrat tako preminiti kakor Pero Barbarić in njegova sorodnica, časti Jezusovo Srce, moli rad in pogosto k temu presv. Srcu; potem dosežeš gotovo popolnost in po lepi smrti večno plačilo popolnosti.

Dr. Ant. Zdešar

Umrl je mož...

g. Tomažu Tomec, umrl 30. grudnia 1909. v Moravčah.

Zaprl trudne si oči...
Tvoj duh v nadzvezdne višine
iz zemeljske je splul nižine,
pri Bogu zdaj se veseli
nad zvezdami.

Bil vrl mož si, blag značaj,
vzoren gospodar in oče;
sušite solze se pekoče,
ker v blažení odšel si kraj,
v nadzvezdni raj.

Odšel si iz dežele zmot,
Bogu vdan, v globoki veri;
o naj poplača v polni meri
Ti, Luč, Resnica, prava Pot
izvir dobrot

Plačilo že si tam prejel,
v kraljestvu prave domačije;
kjer žarek večne sreče sije,
bo duh Tvoj vekomaj vesel
Gospodu pel.

Tam večno vživaj blaženost.
Saj k Njemu si pogled obračal,
obilno On Ti je poplačal;
postal si solz, trpljenja prost —
nebeški gost.

Zaprl trudne si oči...
a vekomaj ne bomo spali,
bo prišel čas — in bomo vstali;
tam združimo se zopet vsi
nad zvezdami.

J. U. Limbarski

MISIJONSKA POROČILA.

Bolgarski misijon.

Iz domovine sv. Cirila in Metoda.

Bolgarski katoliški misijon je razdeljen v dve cerkveni pokrajini. Prva se imenuje Tracija; svoje središče ima v Odrinu (Adrianopol) na Turškem, a sega tudi v kraljestvo Bolgarijo. Iz te misijonske pokrajine smo vam že lansko leto nekoliko poročali. Danes obiščimo drugo misijonsko pokrajino, ki se imenuje Macedonia in ima za svoje središče Solun, rojstno mesto slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. V solunski okolici sta se sv. Ciril in Metod učila slovanskega jezika; prav tukaj so se začeli razkolni Bolgari najprej združevati s katoliško cerkvijo (l. 1860).

Macedonija pripada vilajetu (cesarsko namestništvo) Solunskemu. Ta vilajet šteje 1 milijon 200 tisoč prebivalcev, med temi je čez pol milijona Bolgarov, drugi so Srbi, Turki, Grki itd. Večina je tudi tukaj pravoslavna, katoličanov je prav malo. Natančnih števil še nimamo, vendar nekoliko posnamemo iz pisma gosпода misijonarja Kazota (Cazót) iz Zeitenlika (oljkov gaj) pri Solunu; ta piše: »Naš misijon ima 26 katoliških vasi, 21 cerkva in kapel, 35 domačih duhovnikov, 17 deških šol s 566 učenci in 10 dekliških šol s 516 učenkami. Število katoličanov v našem misijonu je okrog 6000 duš.«

Lazaristi misijonarji (iz Francoskega) imajo svoje hiše v Solunu, Kukušu in Kavali. V šolah pomagajo tudi usmiljenke, ki prebivajo v Kukušu in od zadnjega leta sem tudi v Janici, po turški izreki Jenidže-Vardar. Ker sta med temi sestrami dve Slovenki — druge so Francozinje — zato nas ta misijon še bolj zanima. Tukaj priobčimo nekaj reči iz pi-

sem Slovenke č. sestre Sidonije v Janici. Meseca septembra leta 1908 so kupili naši predstojniki bolgarsko hišo v mestu Jenidže-Vardar-u za nas usmiljenke. Janica se šteje za mesto, vendar ima sploh revne male hiše; tudi naša ni boljša. Treba je bilo raznih poprav, da je mogoče jo porabiti. V mestu je 140 katoliških družin; v okolici so pravoslavne vasi, vendar hodijo otroci v našo šolo. Stariši jih raje k nam pošiljajo, ko v protestantovske šole, dasi jih močno tje vabijo.

Šolsko sobo za kakih 100 deklic smo imele prvo leto v sosedovi kleti, ker v naši hiši ni bilo prostora. Klet je visoka dva metra, mesto oken ima line, tla so iz prsti, taka je naša šola, in vendar imamo vedno zadosti učenk.

Kakšni so ti bolgarski otroci? Revni, slabo oblečeni, pa veseli in prijazni, ukaželjni in pridni, nadarjeni in pogumni. V zimskem času se mnogim pozna, da imajo pičlo hrano, rade bi jim me postregle, pa kako, ko ni kje vzeti. Kdor bi se spomnil naših revčkov s kakim darom, bi našel hvaležna srca.

Bolgarsko katoliško ljudstvo je v večini revno, ker jih vsi zatirajo; imajo in delajo ravno toliko, da se preživijo. Puka in izobrazbe jim manjka. Šol nimajo, v cerkvi tudi malo slišijo, ker domači duhovniki redko v cerkvi verske resnice razlagajo, misijonarji pa le malokdaj pridejo naokrog pri tako razsežnem okraju.

Ker so ljudje revni, so tudi katoliške cerkve revne in zapuščene; kdor te revščine sam ne vidi, je ne more verjeti. Najslabejša mašna obleka po slovenskih podružnih cerkvah bi tukaj v bolgarskih

župnih cerkvah veljala za nekaj posebnega. Ako imate kje kaj odveč, zlasti perila, pošljite nam; Jezus v svetem Zakramentu vam bo poplačal.

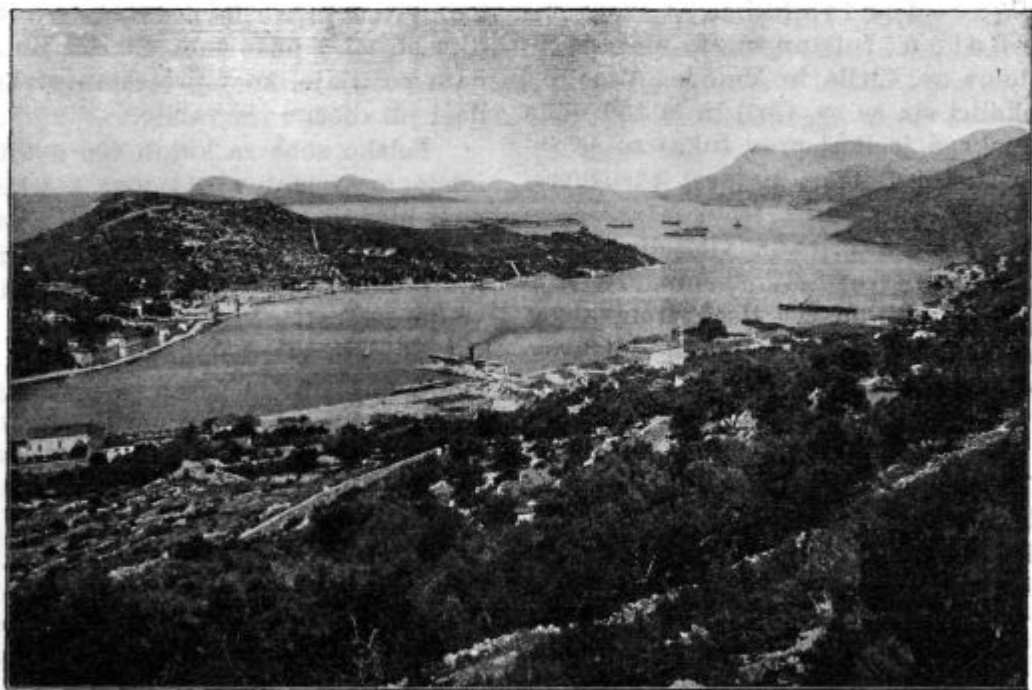
Bolnišnice sicer nimamo, pač pa imamo malo lekarno, kjer dobivajo bolniki zdravila, večinoma brezplačno. Vprek obišče na dan našo lekarno do 50 bolnikov. Postrežemo jim tudi doma, kolikor moremo. Vedno se zatekajo k nam tudi bolniki, ki imajo neko posebno bolezen — lakoto; a pomagati jim je težko, ker same pomanjkanje trpimo.

Ker se nam delo množi na vseh straneh, smo prisiljene pozidati novo poslopje za šolo in lekarno. Zida se tukaj drago,

ker ni v mestu skoro nobene reči dobiti, do Soluna pa je z vozom deset ur vožnje, kar vsako gradivo podraži. Z božjo pomočjo upamo še to jesen spraviti hišo pod streho in odpreti šolo. V dolgove bomo res zabredle, pa naši prijatelji na Slovenskem nas ne bodo pozabili.

Bolgarščine se Slovenke hitro nauče; ako je mesec dni med otroci, jih razume in otroci učiteljico; in govorica pride potem sama od sebe. Otroci pa se tudi naučijo nekoliko slovenski, zlasti pesmice; za silo v kapeli pri sveti maši pojemo tudi slovenske mašne pesmi.

Dober narod so ti Bolgari, vredni, da jim pridemo na pomoč.

Gruž pri Dubrovniku.

Pismo slovenskega misijonskega brata.

Slavno uredništvo! Prosim Vas, ako bi natisnili teh par vrstic, ki bodo v blagor marsikomu, a najbolj v prid in mir moji duši!

O, moi mili, materni jezik, kako si lep in poln čudovite miline; kot da so zapeli zvonovi v

rodni vasici — se mi je zdelo, ko sem po 20-letih letih težke tujine — zaslišal zopet milo slovensko govorico! Bil sem nekaj časa na Laškem, a potem 15 let v Afriki! Ko sem prišel po tem dolgem času poln nestrpnega pričakovanja zopet v

domovino, našel sem sestro in ostal en mesec v Ljubljani. O, ta sedanja Ljubljana! Ta se res lahko imenuje — bela. Ako jo primerjam z umazanimi mesti divje Afrike, se mi zdi, da je tu vsak dan praznik, poln nedeljske čistote, kakor pri ljudeh, tako tudi v mestu samem. Obiskal sem cerkve in zavode; a ko so zapeli pri sveti maši, — sem bil mehak kakor otrok in solzorosne so postajale moje oči, ko sem zopet čul premo slovensko petje. Kako lepo so odgovarjale pri litanijah v bolnišnici redovnice — tega ne pozabim nikoli. In prav tako mi ostanejo nepozabne vse pesmi, ki so jih peli mladeniči s prečistitim gospodom Strojem v »Rokodelskem domu«, čegar ud sem tudi jaz nekdan bil.

Sedaj sem začasno zaradi slabotnega zdravlja v Briksenu. Tu je velik zavod, kjer se pripravljajo kleriki za mašnike, a tudi bratje za misijone. Žal, da je ta naš zavod tako malo znan! Mi oskrbuje misijon »osrednje Afrike«, v katerem je bil že rani naš rojak dr. Knoblehar in še več drugih Slovencev.

Bral sem, da naš preljudi Bogoljub nabira milodare za misijone. Zato bi bilo dobro delo,

ako bi se kdo spomnil tudi našega zavoda. Saj ravno naš red pripomore toliko k spreobrnjenju divjakov. Ravno letos sem bil priča v Afriki, ko smo morali več poganskih dečkov poslati domu, ker ni bilo za vse dovolj hrane. Otrokom je treba dati hrane in knjig, drugače ne pridejo v šolo. Kdor bi videl, kako pritirajo uklenjene sužnje, zapuščene in lačne kakor živino, bi se mu gotovo ne zdel nobena svota prevelika pa tudi ne premajhna za rešitev revežev, ki jim morajo dati misijonarji mnogokrat po cel voz hrane. Tudi jaz sem nabral nekaj milodarov na Štajerskem, in za to se bo bralo za darovalce 45 svetih maši!

Blagi čitatelji Bogoljuba, spomnite se nas tudi v molitvi in božji blagoslov pride na Vas!

Mnogi znanci, prijatelji in sorodniki so me prosili za naslov; zato pa ga naznanjam na tem mestu, dokler ne grem drugam.

Bog Vas blagoslovi in Vam poplačaj stotero! — Vaš udani

Anton Pavšek,

Missionshaus, Milland, Briksen, Tirol.

Apostolstvo sv. Cirila in Metoda pod varstvom preblazene Device Marije.

»Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« ima v ljubljanski škofiji že okoli 14.000 udov.

Za razširjanje Apostolstva so veliko storile Marijine družbe. Naj bi se v vseh Marijinih družbah ustanovili odseki za razširjanje Apostolstva in za podporo vzhodnih misijonov.

Misijoni, ki jih podpira Apostolstvo, so

najbolj potrebni podpore, a so bili doslej od nas najbolj pozabljeni.

Spominjajte se vsakdanjega kruha sv. Antona za bolgarske misijone (gl. »Bogoljub« 1909. št. 8., stran 242)!

Za ude »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« se vsako leto bere več sto sv. maši.

Kako se je rešil ...

Med Nemci je že mnogo rešenih pijancev. En tak slučaj sem doživel sam.

Preteklo leto mi piše 6. decembra neki mlad človek, da je zelo vdan pijančevanju; to napako da sta podedovala on in njegova sestra po svojih starših. Spozna sicer grozno stanje, v katerem se nahaja, ampak njegova volja da je tako grozno slaba.

»Ako bi človek ne imel toliko priljubljenosti k pitju, bi bil gotovo reden, vnet za vse dobro in plemenito, navdušen in poln volje, ustvariti si pravo srečo; tako pa, ko ima vedno priliko, se zgubi v pijači, — tako da ne čuti do sebe nikakega spoštovanja in nikake moralne moči.

Ta mladi mož je bil skoro osemnajst mesev v samostanu, ali zaradi pijanosti

so ga odpustili. Čas, ki ga je preživel v samostanu, popisuje takole: »O, koliko sem molil! Kako pridno in pobožno prejemal svete zakramente; kako sem hrepenel, da bi že skoro postal spodoben in resen človek, mašnik, ki bi z vso gorečnostjo deloval proti pijančevanju! Ali priložnost me je vrgla v staro blato, uničila vse upe in razrušila vse sklepe. In zdaj sem tako neizmerno nesrečen! Pa nazaj ne morem in prijatelja nimam nobenega. Rožni venec sicer še molim, tudi kongregacijski znak in škapulir še nosim, obujam kesanje, ali k spovedi nisem šel, odkar sem stopil iz reda . . .«

Pisal mi je iz tega namena, da bi poizvedel, ako vem morda jaz za kako rešilno sredstvo. Izrazil sem mu svoje sožalje in pisal med drugim: »Za Vas ni nobene druge rešitve, kot popolna abstinenca. Od tega trenutka, ko prejmete to pismo, ne pijte niti kapljice več, potem ste rešeni!« Poleg tega sem mu priporočil pogosto prejetje svetih zakramentov in češčenje priprošnjice Marije Device. In glejte! Ko prejme moje pismo, sklene resnično, ne piti nič več, niti kapljice alkoholne pijače.

Potem sva si dopisovala pridno en mesec. Pisma tega spreobrnjenega človeka so bila naenkrat polna radosti. Po Veliki noči mi piše na primer tole: »Kako sem danes zadovoljen, zdrav telesno in duševno, in ne muči me nikako kesanje za potrošenim denarjem, za bedarijami, ki sem jih napravljajl v pijanosti, kakor nekaj. O, kako je to prijetno! Kako srečno bi lahko vživali vsi te vesele praznike, ko bi se vsi ljudje, ali vsaj vsi katoličani zdržali alkohola iz ljubezni do Jezusa Kristusa. Zdi se mi, da bi potem našel svet svoj izgubljeni raj. Kaj je večjega, kaj bolj plemenitega nego abstinenca, ki nam podeli darove za dušo in telo, za sedaj in za večnost! Kako malenkostni se mi zde sedaj oni, ki si ne upajo najti v abstinenci tistega veselja, ki jim ga da vino ali pivo! Ubogi ljudje, saj ne vedo, da do-

bijo nasprotno lahko desetkrat večje in trajno veselje!«

Čez en mesec mi je pisal zopet: »Sedaj sem že mesec dni popoln abinent. Ni me stalo mnogo truda, samo odločna volja in milost božja, — pa je šlo. Sedaj vam naznanim dobiček, ki ga imam vsled abstinence takoj prvi mesec. (To lahko priobčite kjer in kakor hočete, moj podpis Vam je na razpolago.) Prej sem zgubil že vso vero, v cerkev sem šel redkokedaj, nikdar k svetim zakramentom, zdaj pa sem zopet veren, hodim tudi ob delavnikih k sveti maši in prejemam vedno ob nedeljah in praznikih svete zakramente; poleg tega molim vsak dan rožni venec, hodim kot tretjerednik k skupščinam in opravljam vestno vse dolžnosti. Prej sem mnogokrat skoro obupaval, mislil na samomor, zdaj nosim v duši nešteto upov in sem vesel življenja. Prej se nisem brigal za nobeno vzvišeno misel, za nikake vzore, zdaj pa sem že trdno sklenil, da bom nadaljeval svoje študije. Prej sem bil bolan, brez teka, ves nervozen; zdaj pa sem zdrav duševno in telesno. Prej nisem imel do dela nikakega veselja; zdaj pa najdem ravno v delu svojo zadovoljnost. Prej mi je denarja vedno manjkalo; zdaj lahko plačujem z mesečno plačo dolgove, si nakupim potrebno obleko in mi še ostane nekaj denarja. Prej nisem imel ne časa, ne veselja še v prostem času kaj zaslužiti; zdaj imam čas in veselje in si prislužim postrani še marsikako krono. To vse sem si pridobil z abstinenco v enem mesecu. Seveda pa sem trdno sklenil takoj odreči se pijači, ko sem prejel Vaše pismo. Iz tega se lahko razvidi, da je obseženo v abstinenci važno socialno vprašanje. Povrnitev h Kristusu, samozatajevanje, popolna zdržnost, to je trojnosredstvo k rešitvi iz družabne bede. Dokler se ljudje ne oprimejo abstinence, se njih siromašno stanje ne bo zboljšalo, in ne pomaga nič! Moj cilj je, da se posvetim abstinenci popolnoma! To je danes prva in najvažnejša misija! Jaz bom dovršil svoje študije le zaradi tega, da bom lahko

deloval na tem polju z vsemi močmi. Nobena žrtev mi ne bo prevelika.«

Tako navdušeno mi je pisal mož, ki je bil pred enim mesecem pijanec brez

pomoči. Kar je napravila abstinenca iz tega človeka, bi napravila še tudi pri tisoč drugih: vnetega agitatorja za najpotrebnejšo reformo našega časa!

Med brati Hrvati, ali: naša pot v Dalmacijo in Hercegovino.

(Piše urednik. — Dalje.)

Lepa naša slavnost v Dubrovniku je bila končana. Poživili, pokrepčali smo se za nadaljno delo v čast Najsvetejšemu, in se razšli. Večina naših potnikov se je vrnila po isti morski poti nazaj proti domu. Nekateri pa smo ostali čez noč v Dubrovniku in jo krenili drugi dan proti Hercegovini in Bosni. Potovali smo posamezno ali v prav malih skupinah, ker je najlažje potovati, če je človek prost in se mu ni treba na druge ozirati.

Iz Dubrovnika vozi železnica naravnost v Hercegovino. Postaja za Dubrovnik je dobre pol ure od mesta, v Gružu. Gruž in njega okolica sta zopet zelo lepa. Takoj se začne železnica vzdigovati in sopihati v klakraševina. Kmalu pridemo v dolgo in široko nad morjem. Po mnogih zanimivih ovinkih se privije na vrh. Ker je Dalmacija ozka, smo kmalu na hercegovskih tleh. Kamor pa pogledaš okoli sebe, ne vidiš drugega kakor sam ljub gol kamen. Hercegovina je sama kraševina. Kmalu pridemo v Solog in široko dolino, v kateri ni nobene vasi na ravnem, ampak vse na bregu in tudi železnica vozi po bregu; v dolini sami ni kamna, kakor je povsod drugod. To je takoimenovano Popovo polje. Podobno je to Popovo polje našemu Cirkniškemu jezeru, ki se po zimi napolni z vodo, poleti pa usahne. Tukaj je tudi tako; samo zemlja menda ni tako rodovitna, ker se pečajo z mislijo, kako bi vodo odpeljali. Dolgo je to polje tako, da smo se vozili ob njem skoro dve uri. Jako dolgočasna vožnja, dolgočasna pokrajina. Morda je lepše, kadar stoji voda; zdaj je bil velik dolgčas; prava Sibirija! Po bregu so nekatere vasi, pa kakšne! Kako siromašne hišice; malo boljše od pasjih hlevov! Cerkve ni bilo nobene videti; ali sploh nobene ni ali pa so take, da niso podobne cerkvam. Samo neki pravoslavni samostan se je razločeval od drugega kamna in poslopij. Slišal sem, da hodijo ljudje od tukaj zelo v Ameriko za zaslužkom, kar je lahko verjetno; da pa vendar ljubijo svojo domačo zemljo in se iz Amerike vračajo zopet nazaj na svoj dom. To je kaj lepo

od njih! Če jo ljubijo ti, jo moramo tudi mi, ker naša nam kaže bolj prijazno lice. Noč je že bila, ko smo prišli do reke Neretve, ki pretaka Hercegovino. Za Neretvo je dolina menda malo bolj prijazna; a povedati ne vem veliko, ker se ni dalo kaj videti.

Ob 10. zvečer smo prispeli v Mostar, glavno mesto Hercegovine. Na kolodvoru je stala velika gruča mladih ljudi. To so dijaki, si mislim; a kakšni? Kar stopi prednje govornik in jim govori, jih navdušuje, se od njih poslavlja. Kdo je to? O, to je naš znanec, g. Juraj Džamonja, knjigotržec v Mostaru, ki je bil z nami na shodu v Dubrovniku! In ti dijaki, to so naši katoliški dijaki! Ko g. Džamonja konča, ne bodi len, stopim jaz pred fante, pa jih pozdravim: Kako srečno naključje, da ko stopim danes prvič na hercegovska tla, zagledam najprvo vas, vrli moji fantje! Sprejmite še enkrat moj slovenski pozdrav — in ne vem več, kaj sem še vse govoril. Polni navdušenja smo se ločili. Fantje so skočili v vagone, mi pa v mesto: g. Džamonja in več franjevcev (franciškanov), ki so spremili dijake. Kako so se čudili, ko so videli pred seboj urednika »Bogoljuba«, katerega tudi v Mostaru poznajo in prav pridno čitajo! Peljali so me v franjevački samostan, kjer so me vzeli čez noč pod streho. Drugo jutro sem maševal v njihovi cerkvi, edini katoliški cerkvi v Mostaru, ki je dokaj prostorna in tudi prav lepa. Ob pol desetih istega dne sem se moral odpeljati naprej, zato je bilo treba dobro porabiti kratke urice, da si malo ogledam mesto. Fra (Pater) Sebastijan je bil toliko prijazen, da se mi je ponudil za spremljevalca. Povedati moram tistim, ki še ne vedo, da v Bosni nosijo franjevci — brke. Našim ljudem bi se pač čudno zdelo, videti brkastega redovnika, a v Bosni so tega navajeni. To je ostalo še od turških časov, ko so se frančiškani morali prikrivati pred Turki, se preoblekati tudi v turško obleko, da so mogli oskrbovati preganjane svoje ovčice — katoličane. To so bili hudi časi. O tem bi se dalo mnogo pisati, a ne utegnem,

sicer ne pridem naprej. — Najprvo sva jo zavila s fra Sebastijanom v samostan šolskih sester. Tu so mi prišle nasproti same domače prikazni, šolske sestre — Slovenke, med njimi dobra znanka iz Repenj, sestra Miroslava. Ta me je ob tej priložnosti še enkrat okregala, ker sem dal enkrat njeno privatno pismo v »Bogoljuba«, češ, da ni imela za to dovoljenja od redovnega predstojništva. Seveda, kdo od nas posvetnjakov se pa razume na samostanske »regelce«! Pismo je bilo pisano kakor nalašč za javnost, pa sem ga vtaknil med druge spise, nič hudega sluteč. No, pa sva se čedno pobotala s S. Miroslavom; malo smo se pogovorili, kako je še kaj na Kranjskem, in malo posmejali, pa je bilo treba iti naprej, čas je bil le prepičlo odmerjen; vsaj sestre so tako rekle. Šolske sestre sem že enkrat pohvalil, da so — večinoma — poštene Slovenke in da jih ne zadeva ono očitjanje, ki sem je nedavno moral napisati zoper nemškovanje po ženskih samostanih. Naj povem ob tej priliki, da sem slišal veliko odobravanja in prejel tudi zahvale, ker sem tako odkrito povedal enkrat to neprijetno resnico. Upajmo, da bo tudi kaj izdalo! Če ne — so mi rekli — bo treba pa še! No, pa menda bo že kaj pomagalo. Jaz imam zelo rad te boguvdane duše, ki so odmrle svetu ter žive samo za Boga in za blagor bližnjega. Ampak tega si pa res ne morem razlagati, zakaj je nemščina pri njih tako strašno v čisljih. Se v nobeni ascetični knjigi nismo brali, da je ona potrebna h krščanski popolnosti. Nasprotno: to je neka nepopolnost, prezirati, kar je domače. Vse kaj drugega je, nemško znati in nemško poučevati, kakor pa nemškega duha biti. To nam nikakor ne more biti všeč. Sicer so pa mnoge mlade redovnice navdušene Slovenke in se tudi tukaj obrača vedno na boljše. Naj se le kmalu obrne! — Mostarske sestre bi zdaj rade pozidale novo cerkvico in jaz jih priporočam dobrotelnosti naših bravcev.

Pojdimo dalje, da si ogledamo nekoliko Mostar! Šla sva s fra Sebastijanom čez visoki vzbočeni most, razpet čez Neretvo, ki ga vidite na naši sličici, in po katerem se cel Mostar imenuje, in prišla v »čaršijo«, tržni del mesta, kjer Turki sede, kramljajo in pušijo pred svojimi na široko odprtimi prodajalnami in imajo razloženega vse polno sadja in vsake vrste pridelkov. — Kar zagledava na cesti neko čudovito, strahovito prikazen. Kaj to pomeni, kaj se nama bliža? vprašam fra Sebastijana. To je ženska, turška gospa. Strah in groza! Vsa v črno zadelana, zakrita in zavita; tam pa, kjer je pri človeku navad-

no videti obraz, kjer nosek veselo v svet gleda, ima ona en velik dolg — rilec. Brez pretiravanja: prav resničen rilec. Da so turške žene zakrite, to sem vedel; a da se tako čudno nosijo, to mi ni bilo znano. Pa to je menda samo v Mostarju; v Sarajevu so bile navadno zakrite. Prav smilila se mi je reva, ki se tako pači in muči, in skoro groza me je bilo pred njo. — Take prikazni se pa dobé naslikane tudi na razglednicah. Kupim tako razglednico in jo pošljem svoji gazdarici, stari Marjani, ter napišem: »Ti misliš, da je to strašilo v turšici; pa je le živa ženska, kakršne hodijo tukaj po ulicah«. Imela je mnogo zabave s tisto figuro.

Šla sva s fra Sebastijanom v breg, kjer nad mestom stoji prav preširno velika pravoslavna cerkev; pa je bila, kakor so navadno te cerkve, hudo zamrežena in zaprta; zato sva se spustila zopet navzdol v mesto. — Kar me je neprijetno presenetilo v Mostaru, so mnogi nemški napisi, ki nimajo v Mostaru ničesar iskati, ker ga ni ondi človeka, ki bi ne razumel hrvatski. To je delo avstrijske vlade; domačini so pa v tem oziru ravno tako nespametni kakor pri nas: to kar je tuje, prav čislajo, domače pa prezirajo. Zaradi par nemških uradnikov in vojakov pa mora imeti mesto nemško lice.

Kar mi je zelo dopadlo, je bilo pa to, da naju je vsak sleherni Hrvat (katoličan), tudi uradnik in vojak, pozdravil po krščansko: Hvaljen Isus! Ta pozdrav je med Hrvati mnogo bolj v navadi kakor med nami; mi smo že preveč modernizirani. Pri nas je to samo še za otroke in kvečjemu še za stare dobre ženice, možaku se zdi že poniževalno. Namesto tega je v navadi tisti pusti in prazni »Dober dan«, »Moj poklon« in druge take reči, s katerimi nas je obdarila moderna kultura. A naš krščanski pozdrav ima nasproti hrvaškemu eno napako, ki je gotovo tudi kriva, da se ta pozdrav manj rabi, namreč: predolg je in zaradi tega nepripraven. Pozdravi morajo biti kratki: ena ali dve besedi, ne več; kakor n. pr. ravno »Dober dan«, »dober večer«, »lahko noč«, »Na zdravje«, »Na zdar«, »Zdravo«, »Živio«, »Sluga«, »Serbus«! — Zato, da bi se krščanski pozdrav lažje in bolj rabil, bi bilo potrebno, da je po zgledu hrvaškega — krajši. Beseda »bodi« je popolnoma odveč. Žal, da so bile vse naše molitve prvotno prevedene iz nemščine, namesto iz latinščine. Zato imamo »češčena Marija«, mesto »zdrava Marija«, kar bi bilo mnogo lepše in pravilnejše, »čast bodi Očetu«, namesto »slava Očetu« itd. Tudi naš »Hvaljen bodi...« nosi na sebi znak, da je prestavljen iz

nemščine. Zaradi tega je neokreten, in zaradi tega manj v rabl. Okrajšajmo ga! Tako sem si jaz mislil že tiste dni, ko sem hodil po hrvaški zemlji. In glejte, prav to so mislili tudi neki drugi gospodje, ki so se v Ljubljani pri katehetskem shodu o tem razgovarjali, in mnogi izmed njih so bili istih misli. V nekem zavodu v Ljubljani (Marijanišču) so ta kratki pozdrav »Hvaljen Jezus!« že vpeljali in baje tudi takim, katerim prej ni hotel z jezika,

zda gre gladko... Zato moj predlog: Okrajšajmo ga in rabimo ga bolj!

Fra Sebastijan me je peljal še v eno turško molivnico (džamijo ali mošejo), kakršnih je mnogo, ki pa ni imela na sebi nobene posebne lepote; stopila sva še v knjigotržnico našega znanca g. Džamonja, da si nakupim nekatere reči, — in ob pol desetih smo se odpeljali naprej proti — Sarajevu.

(Dalje prihodnjič.)

Vprašanja in odgovori.

Došla so nam ta vprašanja:

1. Ali nam zadobi popolno kesanje samo odpuščanje grehov in večnih kazni ali nam vrne tudi zasluge za nebesa, katerih nas je oropal smrtni greh? — Odgovor: Vrne tudi zasluge.

2. Ali je treba ljudem, ki so storili ali vsaj dvomijo, če so morda storili smrtni greh, takoj k spovedi? — Priporoča se že, niko pa ni dolžan iti takoj k spovedi, marveč zadostuje začasno samo pogojni kes.

3. Ali se sme duhovno obhajati, kdor je storil smrtni greh ali vsaj dvomi, če ga je

morda storil? — Odgovor: V takem slučaju naj se vselej obudi prej popolni kes; če samo dvomi nad smrtnim grehom, zadostuje, da si samo prizadeva za popolni kes, četudi misli, da ga ni obudil dovršeno (to je važno vedeti za škropulozne ali pretenkovestne).

Na vprašanje, če se smejo taka vprašanja večkrat pošiljati, odgovarjamo: d. a. Samo vprašanja morajo biti takó pravilno in jasno pisana, da nam jih ni treba še enkrat prepisavati, ampak lahko kar pripišemo odgovor.

CERKVENI RAZGLED.

Po svetu.

Obravnava za svetništvo »lurške pastirice« hitro napreduje. Predpriprave v Neversu so že dovršene. Škof v Neversu je dal, kakor je ukazano, odpreti tudi grob Bernardke Soubirous. Telo njeno je razmerno dobro ohranjeno. Vsi zapisniki so sedaj pri kongregaciji svetih obredov v Rimu. Kako natančno ravna sv. Cerkev v takih stvareh, se razvidi iz tega, da je imela preiskovalna komisija v Neversu in v Lurdu 133 sej.

Boj za šolo bijejo francoski starši. Držaje je uvedla v šole brezbožne knjige, da bi se da bi se tako zamorila v srcih otrok še tista mrvica verstvenega čuta, ki so se ga otroci navzeli v rodni hiši. Povsod zlasti pa na vzhodnem Francoskem se snujejo zveze za verstveno varstvo. Nabitki, ki jih nalepljajo po zidovih in po hišah, imajo namen, da

ozbude zdravi razum med ljudstvom. Vsebinska takih nabitkov je povečini sledeča: »Učitelji niso popolni gospodarji v šoli. Starši ostanejo še vedno starši in prvi vzgojitelji, ki si ne dajo vzeti svojih vzgojnih praviz do otrok. Starši zaupajo in prepuste učiteljem pet ur na dan otroke, da jih isti vzgajajo v zmislu, v duhu in po željah roditeljev. Kako se more država, ki jo zastopa učiteljstvo, predrzniti, da osmeši in umaže vse, kar je staršem drago, ljubo in sveto?! Ako bi učitelj količkaj zinil, kar bi žalilo verstveni čut otrok in staršev, je prav tako kazniv, kakor če bi kaj drugega hudega zagrešil. Pravico imamo, da zahtevamo tak poduk, ki se sklada z našim verskim prepričanjem.«

V satanove brloge. Brezvestni trgovci z žensko mladino prodajo vsako leto samo v

Seterno Ameriko okrog 15.000 mladenk, med njimi mnogo tudi iz Avstro-Ogrske. Povsod imajo svoje agente, osobito pa ob morskih mestih, ter stikajo za takimi, ki potujejo same v neznane kraje. Starši naj ne dovolijo nikdar, da bi šla dekleta sama na daljše potovanja.

Prihodnje evharistično slavlje. Določeno je, da bo bodoče poletje 21. mednarodni evharistični kongres v severoameriški državi Kanada. Določeno je za ta namen veliko mesto Montreal. Škof dr. Burchesi je že razposlal pastirsko pismo, ki naznanja to veselo novico vernikom po širni, najsevernejši državi ameriški, ki jo imenuje škof sam deželo svobode, pa tudi deželo vere.

Umril je belgijski kralj Leopold II., oče princezinje Štefanije, prejšnje soproge pokojnega prestolonaslednika avstrijskega Rudolfa. Svojo oporoko je sam spisal; prve besede v oporoki se glase: »Umrjem v katoliški veri, v kateri sem živel; prosim odpuščanja za napake, ki sem jih storil...« Sv. zakramente za umirajoče mu je podelil kardinal Mercier.

360 katoliških duhovnikov na Rusko-Poljskem je toženih radi tega, ker se niso ravnali po predpisu, ki zahteva, da bi morali prositi dovoljenja pristojnega guvernerja, kadakoli so sprejeli kakega razkolnega ruskega podanika v katoliško cerkev. Oblastva se dolgo časa niso zmenila za omenjeno določilo, kar naenkrat se je minister za notranje zadeve lotil preganjanja duhovnikov, dasi bi bilo bolje, ako bi ruski vladni moške skrbeli za kaj drugega, kakor pa da tirajo državo v samomorivno politiko.

† Kardinal Satolli. V Rimu je umrl kardinal Satolli, veleizobražen mož in učen cerkveni knez, ki je spisal več bogoslovnih knjig.

Katoliški shodi na Angleškem. Primas katoliške Cerkve na Angleškem, nadškof dr. Bourne je sprožil misel, ki se bo tudi uresničila, da naj bo namreč odslej tako, kot na Nemškem, vsako leto katoliški shod. Katoličani naj se združijo, da bodo mogli zagovarjati svoje pravice na šolskem polju.

V Združenih državah Severne Amerike zbirajo že doneske za drugo kapelo na kolesih, ki jo bodo rabili misijonarji in ki se bo dala prevažati, kakor železniški vagon. Prva taka kapela, imenovana »St. Anthon's Chapel« se je prav dobro obnesla.

Izredno odlikovanje. Dne 12. dec. minulega leta je bil krščen sinček nadvojvoda Leopolda Salvatorja na Dunaju. Botrinstvo so iz prijaznosti do avstrijske vladarske hiše

prevzeli sv. oče Pij X. Kot svojega zastopnika pri sv. opraviilu so imenovali dunajskega poslanika nadškofa Granito di Belmonte.

Katoliška cerkev na Japonskem lepo napreduje, tako zatrjuje nadškof v Tokio, msgr. Magbure, ki se je pripeljal z Japonskega. Ker se katol. vere oprijemljejo tudi boljši stanovi, bo tudi ljudstvo — tako je upati — postalo katoliško.

Po domovini.

Naznanilo nočnim častivcem presv. Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 3. in 4. svečanom bodo moške in mladeniči molili presveti Zakrament v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Češčenje preplahene Device Marije. Ponoči med 7 in 8. svečanom, to je tisto noč med pustnim ponedeljkom in pustnim torkom, bodo izvanredno molili moški Najsvetejše tudi v stolni cerkvi sv. Nikolaja, in sicer 30. ura: Spravne molitve. — K tej uri, ki se bode darevala v spravo za premnoge grehe, storjene v pustnih dneh, se vabijo vsi krščanski moške v obilnem številu.

Slovenski misijon v Trstu. Akoravno pri novemu sv. Antonu deset duhovnikov vsestransko deluje, ni mogoče vsem zahtevam zadostiti. Osnovati je bilo treba pred tremi leti med sv. Antonom, sv. Jakobom in sv. Ivanom nad 10.000 duš broječo novo župnijo sv. Vincencija Pavljanskega. Prostorna, v renesanskem slogu zidana župna cerkev se v sedmih letih ni mogla popolnoma dovršiti, a notranjo praznoto nadomeščamo z različnimi pobožnostmi. — Tako se je k prazniku Vseh svetnikov Italijanom dala priložnost, da vredno prejmo sv. zakramente, a za Slovence je od 11. do 20. decembra vič. svetogorski frančiškan p. Emilijan Dovgan vodil sv. misijon. Ker se je slovensko ljudstvo primernih, stvarnih govorov zjutraj in zvečer ne le zelo marljivo udeleževalo, ampak zoper vse pričakovanje pri spovednicah in obhajilni mizi pokazalo svoj verski, katoliški značaj, kličemo polni hvalečnosti: Bog plačaj!

Šolske sestre v Trstu. Opozarjamo na dopis v letošnjem koledarju družbe sv. Mohorja: »Novi zavod šolskih sester v Trstu«. — Ker naše šolske sestre res požrtvovalno in vzorno delujejo za krščansko izobrazbo in vzgojo mladine v svojih zavodih, ki se od leta do leta množijo, a ž njimi tudi ogromni izdatki za nove stavbe in upravo zavodov, zato pozivljamo vse rodoljube in prijatelje dobre in potrebne krščanske vzgoje, naj se spominjo s kakšnim darom tudi šolskih sester in

jim vsaj nekoliko olajšajo vsakdanje skrbi. Doneske je voljno sprejemati tudi upravništvo »Bogoljuba«, ali pa še bolje: naj se pošlje naravnost v Trst, Via Besenghi 14. Zavod šolskih sester v Trstu, ki je šele v začetku in zato najbolj potreben podpore, se bo obrnil do znanih rodoljubov tudi z osebnimi prošnjami.

Prazna vera. Po Ljubljani se razpošilja neka sama na sebi dobra molitev z različnimi pristavki in neopravičenimi obljubami, da se mora devetkrat prepisati in da se bo za to nevem kaj vse dobilo. — Človek bi mislil, da je čas za take prazne vere že minul, pa so ljudje še vedno tako nespametni. Ne verjemite takim praznim obljubam. Bog zaradi prepisanja ene molitve ne bo delal čudežev. Treba je gotovo moliti, treba tudi trpeti za nebeško kraljestvo; za vse to nam je Bog obljubil plačilo. A praznih obljub, ki niso nikjer utemeljene, si ni treba delati. Take praznoverce, če nanje naletite, poučite!

Nova kapelica sv. Jožefa v Pongercih. (Župnija Cirkovce.) Kar so nameravali že pradedje, to so dopolnili dobri vnuki: namreč sezidati kapelico kakemu svetniku na čast. Kapela je delana na vaše stroške, ki jih je okrog 1000 kron. Dičijo jo razni svetniki. Nad durmi je sv. družina. Blagoslovljena je bila pred vsemi svetniki. — Sv. Jožef je krušni oče Jezusov, on je patron naše Štajerske dežele, on je tudi varuh naše vasi.

Bosanska Krajina. V nedeljo na praznik sedem radosti brezgrešne Matere in Device se je slovesno blagoslovil glavni ogejni kamen in temelji novega svetišča Jezusa križane Ljubezni in žalostne Matere božje na brežuljku pri Cirkinpolju, ob cesti med mestoma Prijedor in Kozarac. — Želeli in trudili smo se, da bi to silno zaželeno svetišče Tolažnice žalostnih bilo dogotovljeno do nedelje in svetka žalostne Matere božje; toda radi ubožstva in pomanjkanja za to potrebnih sredstev se ni moglo zgoditi. Ipak smo ono nedeljo in svetek v počesčenje izpostavili milo podobo žalostne Gospe, obdali jo s sedmerimi gorečimi svečami, opravili zadržno molitveno uro, sv. obhajilo, slovesno sv. mašo, še posebno za vse dobrotnike in pomočnike, kateri so milodarili in pripomagali za to novo cerkveno napravo in še bodo to storili. — Določena je bila zadnja nedelja rožnoven, meseca to jesen, da bode nova cerkva slovesno blagoslovljena in cerkveni službi božji izročena, ako nam bošč omogočeno do takrat jo nujno potrebno dovršiti. — Bogu hvala! Sveta stavba je se-

daj že pod krovom. Zidovi so še za olepšati, sedmerna okna, vrata, oltar in druge notranje cerkvene stvari napraviti, nekoliko ostanka dolga za opeko izplačati, in novo svetišče Kraljice mučenikov bo dovršeno pri ubogih katoliških kristjanih med drugoverci. To bode prvo svetišče ljube žalostne Matere božje v bosanski krajini. — Jako potreba bode temu svetišču vsaj enega zvona. O ljubitelji in častilci Marije sedmero žalosti, pomagajte nam revam, da zamoremo povse napraviti to milo hišico božjo! Katoliški župni urad v Prijedoru, Fr. Ante Babič, župnik i dekan.

Duhovke zadeve v ljubljanski škofiji. Za častnega kanonika ljubljanskega kapitelja je imenovan ribniški dekan veleč. gosp. Frančišek Dolinar. — Stalni pokoj je dovoljen č. g. Antonu More, župniku v Bukovščici; za župnega upravitelja ravnotam je imenovan č. g. Albin Ilovski. — Nemški viteški red je imenoval za župnega vikarja v Semiču č. g. P. Stanislava Dostal, v Črnomlju pa č. g. P. Rajmunda Kubinek. Za dekana semiške dekanije je imenovan preč. g. prošt metliški Fr. Dovgan. — Župnija Zali-log je podeljena č. g. Frančišku Sever, župniku pri sv. Lenartu. — Premeščen je č. g. Fr. Rakovec iz Semiča v Metliko.

V videmski nadškofiji, kjer živi tudi čez 40 tisoč Slovencev, ki jih pa italijanska vlada v jezikovnem oziru sila zatira, so dobili novega nadškofa Anastazija Rossi; od njega pričakujejo dobri Slovenci, da jim bo v vsakem oziru višji pastir.

V Rimanjih imajo sedaj zopet redno božjo službo in urejeno cerkveno ter versko življenje. Za župnika je izvoljen č. gospod Fr. Jedrejčič, doslej župnik v Gračišču pri Pazinu. Cerkev v Rimanjih je prenovljena in v lepem stanju. O sv. Jožefu bo zopet veliko cerkveno praznovanje ter se bo obnovila slavna in starodavna božja pot.

Umrli je v Ljubljani semeniški profesor v pokoju, prelat in č. kanonik Jožef Smrekar. Rajni je dosegel 68. leto starosti, dasi je vedno bolehal. Kot profesor je bil izredno priljubljen vsem, ki so poslušali njegova živahna, na vse strani temeljita in z zdravo šegavostjo osoljena predavanja. Vnet je bil zlasti za cerkveno glasbo ter je bil do zadnjega v zvezi z glasbenimi strokovnjaki in z izdelovalci orgel, katerim je delal mojstrske načrte. N. p. v m.!

Teden pokore v obliki zapora je dobil pri sodišču v Škofji Loki neki K. T., ker kljub opozorilu ni izkazal spoštovanja Najsvetejšemu, ko je šel mestni župnik obhajati.

Tržaški škof dr. Fr. Nagl je poklican na Dunaj kot pomožni škof kardinala Gruša, ki kot starček 90. let ne more več izvrševati vsega težavnega višjepastirskega posla. Škof Nagl ima obenem pravico, da bo nasledoval na knezoškofijski stolici sv. Štefana na Dunaju. Škof dr. Nagl je Dunajčan ter posebno priljubljen pri cesarju.

»**Novi čas**«. Tako se imenuje časopis, ki ga je jelo v Gorici izdajati »Katol. tiskovno društvo«. Ta list bo podpiral in branil težnje vseslovenske ljudske stranke. Poseben boj je napovedal liberalizmu v njegovih raznih oblikah. »Novi čas« pa hoče še prav posebno, kar z veseljem poudarjamo, gojiti med narodom ljubezen do Cerkve in podpirati bojevnike za krščansko šolo in krščansko vzgojo.

Na Brezjah je bilo lani obhajanih 65.500 romarjev.

Dva izredna zlata jubileja. Dne 12. jan. je praznovala petdesetletnico redovniškega življenja č. m. Terezija Heidrich, uršulinska provincijalna prednica v Ljubljani. Slavljenka je sestra zlatomašnika, čislana in velepošтовanega misijonarja č. g. Karola Heidricha v Ljubljani. Zasluge in neumorno delavnost slavljenke so priznali celo sv. oče, ki so ji iz Rima poslali za dar mašni kelih s patten ter so ji podelili tudi sv. apostolski blagoslov. — Enako slovesnost so praznovali tudi v škofjeloškem samostanu, kjer je 19. jan. dosegla 50 let redovniškega življenja ondotna samostanska predstojnica in provinc. svetovalka č. m. Katarina Majhnič. V zgodovini loškega samostana bo tudi ime K. Majhnič zapisano z zlatimi črkami, kajti kar se je za časa njene vlade ondi zidalo, povečalo in uredilo, to je znano izvun mej kranjske dežele. V obeh samostanih so cerkveno slovesnost, pri kateri se je izvršila ponovitev redovnih obljub, opravili knezoškof dr. Anton Bon. Jeglič sami.

Nova cerkev v Trstu. Dne 22. jan. so posvetili v Trstu novo cerkev presv. Srca Jezusovega. Slavnosti se je udeležila tudi cesarjeva hči nadvojvodinja Marija Valerija.

Ganljiva slovesnost ljubljanske mladine. Kakor vsako leto, tako se je tudi zadnjič na god Nedolžnih otročičev zbralo obilno ljubljanske mladine v uršulinski cerkvi. Sopraznik Nedolžnih otrok je nekako najprimernejši dan, da se mladini, sodelujoči pri »Dejanju sv. Detinstva« pojasni, koliko je še poganskih otrok in sploh poganov, ki so nesrečnejši, nego so bili betlehemski, po povelju Herodovem umorjeni fantiči, ker niso krščeni ter nimajo posebnega upanja, da bi se mogli zveličati, — pojasni pa tudi, kako po-

trebno je, da se vsi po možnosti udeležujemo misijonskega delovanja. V Ljubljani se opravi ta dan sv. maša za žive deležnike »Dejanja sv. Detinstva« v uršulinski cerkvi. Pri tej priliki se zbere vsled povabila in oznanil dokaj vernikov, osobito mladine. Pri popoldanskem opravilu pa je bila prostorna cerkev naravnost polna. Mladinoljubo dobro dé, ko vidi ljube dečke in deklice razne starosti glavo pri glavi, da se ob besedah pridigarjevih v nemajo za ljubezen do nesrečnega človeštva, osobito do nekrščenih poganskih otrok. Popoldanske pobožnosti se je seveda udeležilo tudi lepo število skrbnih staršev, osobito mamic in drugih vernikov. Po govoru škofijskega voditelja kateheta A. Čadež-a se je izvršil slovesno zapovedani blagoslov mladine, nakar so bile litanije Imena Jezusovega.

Da je ta svečanost postala tako privlačna in domača, je pač tudi zasluga priznana izbornega pevskega zbora čč. ss. uršulink in mojstrskega sviranja na lepodonečih orglah. S slastjo smo poslušali osobito mične in ljubke božične popevčice, ki so pri sv. maši in pri popoldanskem opravilu v nemale ljubezen do nebeškega Deteta v srcih malih in odraslih. Bog naj bo plačnik za ljubeznivi trud. Tudi č. predstojništvu cerkvenemu iskreni »Bog plačaj« za bajno razsvetljava.

Za »Detinstvo«! Te dni se razpošiljajo letna poročila voditeljem Dejanja sv. Detinstva. Med mnogimi potrebami in dolžnostmi je tudi ta, da vsak katoliški kristjan po možnosti kako malenkost daruje za misijonsko delo. Dejanje sv. Detinstva je najpripravnejša pot, da se otroci in starejši udeležijo apostolskega delovanja za razširjanje svete vere, kajti starejši, ki da jo otrokom potrebne vinarje, tako nehote store svojo dolžnost in poravnajo miloščino, ki so jo dolžni iz ljubezni do bližnjega in v znak hvaležnosti za dar sv. vere. Opozarjamo v letošnjem poročilu, ki ga bodo razdelili farni voditelji, zlasti na uvodni članek, ki bo marsikomu pojasnil, kar mu doslej še ni bilo znano. Ako bi kdo izmed čč. gg. duhovnikov želel v svoji župniji uvesti nanovo to prekornostno »Dejanje«, naj se blagovoli obrniti na škofijskega voditelja g. kateheta A. Čadež-a, ki bo poslal in oskrbel brezplačno vse, kar je potrebno. V nekaterih župnijah je mladina silno navdušena za rešitev poganskih otrok. Tako n. pr. je nabral samo v Idriji č. g. katehet Oswald 200 K, č. g. kapelan Fr. Onušič pa 100 K. V vrhniški župniji se je nabralo 175 K; iz Cerknice je poslal č. g. kapelan Jernej Pavlin 135 K; iz Škofje Loke je došlo vsega skupaj 153 K. Odlikovale so se osobito tudi župnije

Mengeš (po č. g. A. Merunku 113 K 78 vin.), Žužemberk (po č. g. I. Žavbi 85 K), Šmihel (zavod šolskih sester), Šent Lovrenc, uršulinske šole v Ljubljani (po č. g. katehetu Jancu 150 K), šentjakobska župnija v Ljubljani (skupno 110 K 30 vin.), Bolinjska Bela, Horjulj, Kranj, Hinje in še mnogo drugih. Nebeško Dete naj povrne stotero vsem, ki so darovali in ki se trudijo z nabiranjem drobnih vinarjev!

Razno.

Vojaštvo in naši fantje. Izkušnja uči, da vojaštvo, žal, pači naše fante ter jim ruje iz mladeniških src verski čut in veselje do dela. — Nedavno je narednik pregledoval novodošlih vojakom kovčge. Ko je našel v enem kovčegu molitvenik, ga je zaničljivo prijel z dvema prstoma in pokazal drugim vojakom, rekši: »Glejte, fantje, kaj pa ta ima!« in vrgel knjižico na tla.

Taki »feldvebelčki« pač zaslužijo palico. Slovenski fantje, nikar se ne bojte pokazati tudi pri vojakih svojega verskega prepričanja, če bi trpeli radi tega tudi kaj zaničevanja. Molite v jutro in na večer. Če ste v nedeljah zjutraj prosti, vprašajte, da vas pusté k sv. maši, ker imate po postavi pravico do tega.

Nabiranje rabljenih poštinih znamk za našo narodno obrambo je prevzel gosp. Leopold Puhar v Ljubljani. Vse naše somišljenike, posebno gospode po uradih, prosimo, naj sedaj prično z nabiranjem rabljenih poštinih znamk ter naj jih odpošiljajo na naslov: Leopold Puhar, Katoliška Tiskarna, Ljubljana. — Posebno one, ki imajo sorodnike po tujih krajih, prosimo, da se udeležujejo teh zbirk. Pri vsaki pošiljavi naj se napiše poleg nabirateljevega imena na listku tudi število in kakovost poslanih znamk. Rabljene znamke naj iz kuvert izstrižejo, da ostane znamkin rob popolnoma nepoškodovan. Rabljeni koleki se ne sprejemajo, pač pa vse dopisnice tujih držav. Rabljene znamke naj se pošiljajo kot **vzorec brez vrednosti**, za kar zadošča navadna 10-vinarska znamka. Dobrodošle so posebno zbirke raznih znamk, sprejema se pa tudi vsaka rabljena znamka. Kot prvi dar je položil nabiratelj g. Leopold Puhar zbirko 10.000 znamk. Posnemajte!

Inserati in njih pomen. »Domoljub«, št. 17., piše: Iz mnogih pisem, ki jih dobiva upravništvo, oziroma uredništvo našega lista v zadevi oglasov ali inseratov, je razvideti, da mnogi čitatelji še nimajo pravega pojma o pomenu in namenu inseratov za list sam in za čitatelje posebej. Zato

gotovo ne bo odveč, da izpregovorimo na tem mestu dve, tri tudi o inseratih. Inserat ali oglas se imenuje vsako naznanilo ali objava kakega obrtnika, trgovca ali tovarnarja, v katerem hvali, ponuja in priporoča v nakup gotove predmete ali kake vrste blago. Vsak tak oglas mora biti plačan, in sicer se računa vedno **prostor**, ki ga zavzema dotični oglas, in ne število besed v oglasu. Če se kak oglas večkrat ponovi, se cena primerno zniža. Tu pa treba pripomniti, da oglasi niso pri vsakem listu enako dragi. Čim več se kakega lista tiska, t. j. čim več naročnikov ima kak list, tem dražji so inserati, ker se porabi zanj mnogo več papirja in časa za tisk in pa zato, ker bere inserate v takih listih mnogo več ljudi in imajo tedaj oglasi mnogo večji uspeh. — Oglase naročajo torej v naših listih domačini in tujci, Slovenci, semtertje tudi Nemci, pa tudi na politično mišljenje se pri sprejemanju inseratov ne gleda tako strogo, kakor to dela urednik, ki sprejema članke, dopise in poročila edinole od zvestih somišljenikov in od nikogar drugega. Vsakega, kdor torej naroči in plača kak oglas, sprejme upravništvo med svoje inserente, toda pri tem ne prevzame prav nobene odgovornosti za to, da je vse do pičice res, kar trdi inserent v svojem oglasu ali ne. Na ta način pridejo v list semtertje oglasi, pri katerih treba biti več ali manj oprezen, posebno kadar se gre za naročila, ki stanejo večje vsote denarja. Gotovo je vsakemu jasno, da se na domačih tleh veliko lažje in boljše kupi, kot pa kje v tujini, kjer si naročevalec ne more ogledati zaželenega blaga in mora vrhutega še plačati poštino ali voznino. Nikjer torej ni bolj na mestu znani rek »Svoji k svojim!«, kakor ravno pri inseratih. Pri branju oglasov je treba tedaj večkrat posebne pazljivosti, da človek ne izdá po nepotrebnem težko prisluženega denarja. — Po tem pojasnilu smo pa prišli do najvažnejšega vprašanja: Čemu se sprejemajo v list inserati tujih tvrdk, ako upravništvo ne more prevzeti zanje vselej popolne odgovornosti? Odgovor na to ni težak: Vse to se godi edinole v korist naših naročnikov. Le poslušajte! Izdajanje in razpošiljanje takega tednika, kakor je naš »Domoljub«, stane na leto ogromne vsote. Samo za poštino moramo plačati okroglo 18.000 kron na leto! Kje pa je tisk, papir in delo pri odpošiljanju! Če računamo za papir samo dva in pol vinarja za številko, znaša to celih 32.500 kron na leto! Jasno je, da sama neznatna naročnina 3 K daleko ne pokrije

ogromnih stroškov za izdajanje »Domoljuba« in da treba poseči po drugih sredstvih, da se pokrije primanjkljaj. Treba je iskati in sprejemati inšerate in z njih pomočjo doseči ravnotežje v računu. Ko bi tega sredstva ne imeli, zvišati bi bili morali že davno naročnino najmanj na 5 K in bi s tem gotovo občutno zadeli žepe naših naročnikov. In da se to ne zgodi, sprejemamo inserate tudi zunanjih tvrdk, katerih zanesljivosti ne moremo vselej natančno poznati.

Vse to velja tudi za »Bogoljub«.

»AVE MARIA«.

Nabožni list za jugoslovanske izseljence v Ameriki in glasilo slovenske Rafaelove družbe, je list, ki je začel lani izhajati v New-Yorku. Do sedaj je izšlo lanskega letnika 10 števil. Ta mesečnik je sicer namenjen v prvi vrsti ameriškim Slovincem in njih verskim potrebam. Toda kot glasilo slovenske Rafaelove družbe ima gotovo svoj pomen tudi za vse Slovence zunaj Amerike. Namen njegov je namreč, seznanjati tudi rojake zunaj Amerike z odtotnimi razmerami, da se ne bodo tako lahkomisljeno in brezskrbno izseljevali v daljno tujino, kakor se to pogosto zgodi.

Slovenska društva so tudi sklenila na predlog vlč. g. dr. Kreka, da naj se po vseh slovenskih društvih ustanavljajo posebni »odseki sv. Rafaela«, ki naj vzamejo v svojo oskrb izseljenišтво Slovencev iz domovine v razne kraje tujine. Ti odseki bodo pa mogli uspešno delovati le, ako bodo sami dobro podučeni o razmerah v tujini, med potjo itd. Zato bo zanje ravno list »Ave Maria« velike važnosti, da, podlaga, na kateri bodo mogli razviti svoje delovanje zlasti glede izseljevanja v Ameriko.

Da se pa društvom in rojakom ne nalaga preveliko breme, zato se je sklenilo, da se dovoli vsem slovenskim društvom list »Ave Maria« po posebni ceni v avstrijskem denarju. Zastopništvo in upravništvo je prevzela s prvo letošnjo številko ljubljanska »Družba sv. Rafaela«, kjer naj se v prihodnje list naroča in kamor naj se pošilja naročnina. List stane za slovenka društva samo 1 krono na leto, ako ga naroče vsaj tri iztise pod skupnim zavitkom. Posamezniki ga dobe za 1 K 50 vin. Toda te cene veljajo le, ako se list naroči pri »Družbi sv. Rafaela« v Ljubljani. List, prejeman iz New-Yorka, velja, kakor do sedaj, 75 centov, t. j. 3 K 75 vin..

Naročniki, ki so lani plačali 3 K 75 vin., imajo plačan list tudi za tekoče leto in za prihodnje leto jim ostane še 75 vinarjev.

Tisoče naših rojakov imamo zlasti v Ameriki. Gotovo nas zanima, kako se jim godi, v kakšnih razmerah žive, zlasti kakšne so njih cerkvene razmere. Zato vabimo vse Slovence k obilni naročbi na ta krasni slovenski list, zakaj le, ako se bo veliko naročnikov dobilo, bo mogoče dajati list po tej znižani ceni tudi za naprej.

»Družba sv. Rafaela«.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali č. g.: Val. Zupančič, kapelan, Dovje, 20 K; Andr. Pavlin, župnik, Sv. Katarina, 20 K 26 vin.; dr. J. M. Kržišnik, dekan, Trnovo, 42 K; Ant. Stenovec, župnik, Duplje, 5 K; Fr. Oswald, c. kr. katehet, Idrija, 200 K; Ant. Oblak, župnik, Št. Lovrenc, 40 K; Karel Čigon, vikar, Vojštica, 2 K 50 vin.; Dom. Janež, župnik, Studeno, 34 K 11 vin.; dr. A. Merhar, vikar, Ljubljana, 1 K 70 vin.; Juri Karlin, župnik, Sorica, 10 K; Andr. Krauland, m. kapelan, Kočevje, 58 K 55 vin.; Jern. Podbevšek, kapelan, Cerknica, 22 K; Gašper Vilman, župnik, Ljubno, 30 K; Gustav Koller, župnik, Podraga, 5 K; M. Kralj, župnik, Tuniče, 16 K. Dalje so še poslali p. n.: Ana Čadež 2 K; družina Goetzova v Ljubljani 2 K; g. Janez Mavec-Prevalje na Koroškem, 20 K; Marica in Ivanček Rakovec 2 K; č. g. P. Valerijan Učak, katehet, Ljubljana, 30 K; župnija Kamnje na Goriškem 7 K. V puščico se je nabralo o priliki mladinske pobožnosti na sopraznik Nedolžnih otročičev v uršulinski cerkvi v Ljubljani 16 K 62 vin. — Č. g. Martin Dimnik, kapelan v Hinjah, 82 K 28 v.; č. g. Rihard Smolej, kapelan v Komenda, 20 kron; č. g. zlatomašnik Baltazar Bartol, župnik v pok. (Sp. Brnik pri Cerkljah na Gorenjskem) 35 K; č. g. Jernej Pavlin, kapelan v Cerknici 107 K 20 vin.; g. Katarina Starman v Preski 9 K 36 vin.; č. g. Potokar Jožef, stolni vikar (sedaj župnik v Tržiču), 10 K 56 vin.; zavod ubogih šolskih sester de Notre Dame v Šmihelu pri Novem mestu (II. zbirka) 20 K; č. g. Iv. Čebašek, župnik v Polhovem Gradcu 33 K 2 vin.; gdč. Marija Kosec, zbirka tovarišic v tobačni tovarni (oddelek za svalčice), 38 K 28 vin.; g. Jožef Tavčar na Brezjah 6 K.

Za bratovščino sv. Dizma. G. župnik Iv. Čebašek 12 K 48 vin.

Za odkup zamorčka. Neimen. 30 K.

Za bolgarski misijon. Po prof. dr. J. Jeršetu 10 K; neimenovana 2 K; g. F. Pavšič 2 K; Marijina hči po dr. Al. Nastranu 20 K za vsakdanji kruh sv. Antona; neimenovan duhovnik v Ljubljani 50 K.

Kakó je z našimi Marijinimi družbami?

Kako je z našimi Marijinimi družbami, želite vedeti?

Naj Vam tedaj malo povem!

Časih sem Vas že malo trdo prijel, ko se mi je zdelo potrebno, in morda bo potreba še kdaj tako nanesla. Danes pa poglejmo enkrat to stvar od druge strani!

Bil sem preteklo leto pri mnogih Marijinih družbah, in reči moram, da sem našel pri njih marsikaj lepega in dobrega in veselega. Človeške slabosti so seveda povsodi, saj je ni njive brez plevela, naj bo še tako skrbno obdelana. Pa niso same slabosti, je tudi marsikaj cvetja lepih čednosti, dobrih del, velike gorečnosti. — Tudi nekaj mladeniških družb sem videl v dosti povoljnem stanju. Mislil sem si: Kar je mogoče tukaj, bi bilo tudi drugod.

Splošno se Marijine družbe dokaj boljše vodijo, kakor spočetka. Nevredni udje so se izključili, bolj se pazi na to, kdo se sprejme, bolj se gleda na življenje družabnikov.

Tudi dopisi za »Bogoljuba« so mi bolj všeč; vsaj v zadnji številki so bili splošno prav dobri, — predolgi seveda še vedno. Pa tu se popisuje ne samo, kako družbe delajo parado, ampak kako se gibljejo, sučejo, delajo. Tako se je marsikaj zboljšalo.

Seveda nikakor še ni vse tako, kakor bi imelo biti. Najprva potreba je, da se mladeniške družbe vzdramijo, kjer še vedno spijo. Z odseki si tudi marsikje kar ne upajo začeti. Jaz pa vidim ravno v teh glavni pojav pravega življenja. Zato pričakujem še nadaljnih — ne predolgi — poročil o snovanju odsekov, oziroma o apostolskem ali socialnem delovanju.

Kakor naznanjeno, je bila v sredo, 29. grudna, v Ljubljani v knezoškofijski palači **I. konferenca dekanjskih vodnikov** Marijinih družb. Zastopane so bile vse dekanije. Navzoči so bili vsi dekanjski vodniki, samo kamniškega dekana, č. g. Ivana Lavrenčiča, ki je bil kot poslanec zadržan, je zastopal č. g. Valentin Bernik, župnik v Komendi. Posvetovanje je trajalo tri ure. O čem se je govorilo, ni da bi Vam vse pripovedoval.

To-le pa lahko povem: dekanjski vodniki bodo, kolikor bodo mogli, družbe svoje dekanije tudi obiskovali, in sicer vsaj na vsaki dve leti.

Napravljali bodo tudi skupne shode družb po eno ali več dekanij skup, za mladeniče vsako leto, za dekleta pa po potrebi in previdnosti (morda vsaj vsako drugo leto).

Govorilo se je tudi o tem, da naj bo vodstvo vseh družb kolikor moč povsod enako in enotno. Zato naj vse družbe, katere imajo morebiti svoja posebna pravila, tiste opusté in sprejmejo splošna škofijska pravila, katera naj dobi vsak udeležnik. — Ravnotako naj vpeljejo polagoma vse družbe novi družbeni molitvenik, kadar bo izšel.

Prav posebno pa se je povdarjalo, da naj se mladeniške družbe poživé, in sicer kjer ni mogoče s starejšimi fanti, pa z naraščanjem, s tistimi, ki šele šolo zapuščajo, kar je pač večinoma povsod mogoče.

Tudi to so gospodje potrdili, da je

pravična zahteva, da morajo vsi družabniki »Bogoljuba« brati.

Drugih sklepov ne bom našteval, ker zadevajo le bolj vodnike družb, prišli pa bodo seveda v korist družbam samim.

Prihodnja konferenca bo v jeseni. — S tem je naša organizacija izpopolnjena, in upati smemo, da se bodo napake in pomanjkljivosti pri Marijinih družbah vedno bolj odpravljale, da se bodo družbe vedno bolj izpopolnjevale in s tem tudi več sadú rodile.

Urednik

in škof. vodja Marijinih družb.

Sv. Stanislav Kostka.

Osmo poglavje.

En dan v rimskem novicijatu.

Tisti dan, ko je prejel sveti Stanislav redovno oblačilo, je bil dan njegovega največjega veselja. Zdelo se mu je, da je prejel tisto meniško oblačilo iz rok same nebeške Matere, Kraljice angelov, katera edina ga je pripeljala in razveselila, da je stopil v družbo Jezusovo. Celi dve leti je že hrepenel po tem dnevu, koliko pretočil krvi in solz, koliko premolil dni in noči in prosil za to milost nebeškega Očeta, in slednjič je dosegel svoj cilj.

Toda kakor se je sedaj pot sv. Stanislava nekoliko spremenila, vendar je ostal tudi znanprej zgled svojim sinovcem, ki so bili z njim vred preoblečeni. Ako so bila vsakdanja opravila novincev še tako navadna, storil je vendar sv. Stanislav vse s tako vnemo, s tako pobožnostjo in ponižnostjo, da ga niso imeli za angela v človeški podobi samo njegovi sinovci, ampak tudi predstojniki. Pri tem ga ni povzdigala nikaka umetna priučnost, temveč njegovo čisto srce, katerega želja je bila storiti tudi vsako najmanjšo stvar v ponižno daritev Njemu, ki mu je bil začetek in konec vsega.

Ko je dovršil Stanislav duhovne vaje, je bil zopet združen z drugimi novinci. Ravno sta pretekli dve leti, odkar je sv. Frančišek Borgia uredil dnevni red, ki je ohranjen še do danes brez spremembe.

Ob 4. zjutraj je pozvonil samostanski zvonec. Takoj potem je hitel brat-lajnik od celice do celice in z glasno molitvijo, ki je bila tedaj običajna v Rimu, zbudil vse tiste, ki niso čuli zvonca. Za oblačenje je bilo določeno pol ure, ostali čas pa kakemu pobožnemu berilu. Med oblačenjem naj po ukazu sv. Ignacija vsi povzdigajo srca k Bogu. — Premišljevanje je potem trajalo eno uro in se je tikalo trpljenja Jezusovega. Molitev je bila sv. Stanislavu že iz otroških let največja slast, zato je komaj pričakoval časa, da se prične premišljevanje. Takoj ko je pokleknil, se je popolnoma zamaknil in pozabil na vse, kar se je godilo krog njega. Ljubezen do Boga, ki je navdajala njegovo dušo, se je opazila pri njem tudi zunaj: obraz njegov je žarel in oči, polne svetosti, so bile solznorodne. Kakor priča p. Ruiz, Stanislav raztresenosti še poznal ni. Toda čemu iskati tujih dokazov, ko je povedal Stanislav sam svojemu prijatelju Štefanu Avgustu: »Nekega dne,« tako pripoveduje Štefan, »vpraša me Sta-

nislav, ko me vidi nekoliko otožnega, zakaj sem tako potr. Povedal sem mu, da sem tako raztresen, da ne morem niti moliti. — Jaz pa ne vem — mi odvrne Stanislav — kaj je raztresenost, kajti moje srce je, tudi ako opravljam kaka druga dela, vedno in edino pri Bogu.»

Po dokončanem premišljevanju, ki je bilo skupno v neki kapeli, so se podali vsi v sobo, pospravili in uravnali postelje in sploh vse uredili. Pri vsem tem opraviu je mislil Stanislav edino na Boga in je bil vanj prav tako sladko zatopljen, kakor med molitvijo.

P. Varševicki zagotavlja, da so bile misli sv. Stanislava, razun med spanjem, vedno pri Bogu. Oči je imel vedno povešene, pripoveduje p. Maierhofer, in jih povzdignil le od časa do časa, kadar je pogledal v nebo in pri tem globoko zavzdihnil. Ako je bil zunaj doma, je bil tako zatopljen v Boga, da ni pazil na nič, kaj se godi okoli njega. Vedno so bile njegove oči polne solz — kakor med molitvijo tako tudi drugače, in včasih je obraz njegov lahno zardel. Ogenj silne ljubezni do Boga, ki je gorel v njegovem srcu, bi bil gotovo tudi velik vzrok njegove zgodnje smrti, da se niso njegovi predniki potrudili na vse mogoče načine obvarovati ga smrti in ga ohraniti zdravega. Zato se

lahko trdi, da je umrl Stanislav iz ljubezni do Boga. Nekoč ga dobi nekdo njegovih prednikov ob nenavadni uri na vrtnu. Začuden ga vpraša, kaj dela ondi, ko je zrak tako rezek in mrzel. »Prišel sem,« mu odgovori, »da se nekoliko ohladim, ker pri molitvi je moje srce tako vroče, kot da gori.«

Ko so njegovi predniki spoznali nevarnost njegovega zdravja, so mu zapovedali, naj svoje navadne molitve nekoliko skrajša. Stanislav je sicer skušal na vse načine, kako bi ubogal svoje prednike, pa kljub temu se — kakor pozneje sv. Alojzij — vendar mnogokrat ni mogel ločiti od molitve. Včasih se je razvnel tako, da mu je gorelo lice v silni vročini in so mu morali devati njegovi sonovinci mrzle obkladke, in to posebno zadnje mesece njegovega življenja.

Kakor je bila ljubezen sv. Stanislava do Boga silna in vroča, je bila njegova udanost do nebeškega Očeta ponižna in globoka; bil si je svest, da gotovo zadobi, za kar prosi Očeta nebeškega.

Toda spremljajmo sedaj Stanislava pri drugih njegovih vsakdanjih opravilih, ki so brezdvomno tudi mnogo pripomogla k njegovi popolnosti.

(Dalje prih.)

Marijin sin.

Kaj nisem tvoj, Marija mati,
ti mati moja — jaz tvoj sin!?
Li smem tako, Gospa, te zvati,
Kraljica rajskih visočin?

Kaj nisem tvoj, deviška Mati?
Na prsih nosim škapulir,
dobrot studenci vro bogati,
srce napaja sladki mir.

Kaj nisem tvoj, Marija mati,
tvoj mili Jezus moj je brat,
najzadnji sem sicer med brati,
a Njega kličem tisočkrat!

Kaj nisem tvoj, nebeška Mati,
glej, nate mislim slednji dan,
in vse bi zate hotel dati
in vse trpeti srčnovdan!

Mar nisem tvoj, Marija mati,
iz srčnih ljubim te globin!
Čemu še, duša, vpraševati —
Marijin sem, Marijin sin!

O. Leander.

Kako se gibljemo.

Ljubljana. Uršulinske Marijine družbe.

Ne morem, ne smem in tudi nočem vsega popisati, kako živimo in napredujemo v naših družbah. Saj bi nas vsi ne razumeli, če bi tudi to storil. Nekaj potez iz življenja naših družb Vam, dragi bravci in bravke, predočiti, bo pa menda Vam in nam v korist.

Naši časopisi v III. kongregaciji. Ko smo pred dvema letoma imeli 156 Bogoljubov skupno naročenih, smo pozivali Marijine družbe, da naj nas prekose. Kako je bilo in kako je drugod, ne vemo. Poročamo pa mi, da ima naša III. kongregacija letos nad 300 skupno naročenih Bogoljubov. Bratske in sestrinske družbe! V korist dobri stvari bo, ako se prav mnoge potrudite, da nas prekosite. Mi bi Vas tedaj spoštovali, pa se še bolj potrudili, da bi Vas v tej dobri in koristni tekmi premagali. (Prav veliko jih je še naročenih na »Detoljub«, »Našo Moč«, »Domoljub« in »Zlato dobo.«) Korajža velja! Poskusimo se, kdo dobi venec zmage!

Za knjižnico smo določili letos sto kron od svojega premoženja. — Težavno, a zelo hvaležno nalogo ima odsek, ki skrbi za prihajajoča dekleta v Ljubljano. Kakšne revice so večkrat dekleta, ki z dežele prihajajo v mesto iskat sreče, katere velika večina ne najde! Koliko prej dobrih deklet se popolnoma zgubi, je prav mnogim še malo znano. Da bi se vsaj pri kaki mestni družbi zglasile! Ne! — Da te revice rešimo popolnega propada, jih moramo loviti. Moramo popraševati, poizvedovati, ako je katera prišla. Potem jo prositi, ji prigovarjati, da zahaja k družbi, k dobrim društvom, preskrbeti ji službo, jo svariti pred nevarnimi službami. Kako mnoge se dajo vjeti slabim ljudem. Kako nestanovitne so družabnice, ko pridejo v mesto. K nemu shodu že še pridejo, ali kmalu jih zmanjka za vselej — so že v zanjkah njihove nesreče. Tako n. pr. je prišla pred par tedni iz Leskoveca na Dolenjskem mlado dekle brez vsega denarja in brez vsake izobrazbe. Z največjo težavo se ji je zabranilo, da ni šla služiti na slabo gostilno. Ko je dobila primerno službo, jo je gospa še isti dan zapodila, ker je bila prenaivna in nerodna. Zelo smo jo morali prositi in nagovarjati, da je šla domov, ko smo ji pot, vožnjo in stroške plačali. Nekaj obleke, nove čevlje in hrano več dni so ji preskrbeli dobri Marijini otroci. — Žalostno, da nočejo dekleta verjeti, da so bolj srečne in zadovoljne doma kot morejo postati v mestu

v popolno tujih in zanje nenavadnih razmerah. Dekleta, le doma ostanite! ne silite v mesta. — Odsek za skrb revežev je letos revnim otrokom napravil okrog 60 kosov razne obleke in 10 parov čevljev. — O odseku za zabave pa nočem nič poročati. Vsaj se ljudje še preveč radi zabavajo in le preveč hrepene po zabavi. Ker se to — mislim da še preveč povdarja in hvali — meni tega gotovo ni potrebno storiti. Mi dobro vemo, da so zabava, igre in predstave le nekaj »cukerček« k našemu delovanju, nekaj dober okusen »ocvirek«, a ne že delovanje in bistvo družbe. — Kakor toliko družb, bi tudi mi lahko poročali, da smo imeli toliko in toliko pogrebov, ki so pričali, kako splošno priljubljena je bila ta in ta. Gotovo ne zamerite, ako opustim povedati, koliko cvetk je bilo utrpanih, koliko jih ovenelih. Da je vsaka imela lep pogreb, ki je pričal, kako je bila priljubljena itd., tako bom takrat pisal o kateri, ko ne bom vedel nič o njej drugega povedati. Le prosim Vas, molite zanje pa tudi za nas, ki tudi za Vas molimo. Pripomnim še, da smo imeli vsako leto običajne tri-dnevne duhovne vaje, enkrat izlet k sv. Joštu, enkrat tombolo. Poleg rednih mesečnih shodov smo imeli še dva izredna shoda. Držimo trdno skupaj, delujemo pa tudi pri drugih naših društvih. Da naša III. Marijina družba uživa pri ljudeh zaupanje kaže najbolj to, da se gospe velikokrat obračajo s prošnjo, da da bi jim priskrbeli služkinjo, ki bi bila iz naše družbe.

Tudi pri družbah I. in II. za gospodične se letos živahno gibljemo. V II. je med drugimi 70 gospodičen učiteljic, ki so pa večidel žal preveč oddaljene, da bi mogle redno zahajati k shodom. Te s tem opozarjam, da se v smislu pravil takoj zglase, ako še tega niso storile. Pa vendar jih v II. družbi redno k shodu pride okrog 80 in včasih še več. Kdor ve, s kolikimi težavami se morajo mlade izobražene gospodične boriti, bo cenil in spoštoval njihovo krščansko zavest in pogum. Do letos smo imeli za družbeno glasilo »Fahne Mariens«, letos pa je splošno bila želja, da smo določili »Bogoljub« za družbeno glasilo, ker podaja vsaj toliko in tako dobro berilo kakor nemški list ako ne boljšega. Tudi ta družba je organizovana po odsekih.

Peter Jane, voditelj.

Iz Komende. Pri nas je poskočilo število naročnikov »Bogoljuba« od 44 na 104. Posnemajte nas; če morete, pa posekajte nas!

Iz Suhadol. Suhadole niso fara, ampak navadna vas, a vneti za vse dobro. »Lahko noč, dobro spite« — to nas ni bolelo, ker nas ni zadelo. Da, odseki so potrebni, a najpotrebnejši zdržni in treznostni. V naši vasi je 18 abstinentov, večinoma iz Marijine družbe. Ne strašimo se nobenega zaničevanja; mi vemo, da je to sveto apostolstvo. Le v abstinenci nam je mogoče izpolnovati vestno družbena pravila. Imamo več izvodov »Zlate dobe«. Kdor jo hoče brati, jo dobi. Takega branja potrebujejo mladi ljudje kakor vsakdanjega kruha.

Gorica. Mesto prejšnje prednice gospodične Julije Abram, ki je vsled bolehnosti odstopila, je izvoljena na njeno mesto gospodična Pavla Makuc, učiteljica. Ker je vneti in navdušena za Marijino družbo, upamo da bo svoji službi čast delala ter pospeševala blagor družbe. Sklenilo se je, da se morajo imeti vsak mesec redne seje, katerih se udeleži vodstvo, predstojništvo in svetovavke. — Dne 2. januarja je bila v »Marijinem domu« predstava, — Opazuje se v Gorici, da se z dežele došla dekleta, kakor tudi domačinke v mestu samem, precej zanimajo za slovensko Mar. družbo. Priporoča se onim Marijinim hčeram, ki so že dalj časa v Gorici, naj tako vsako na novo došlo služabnico seznanijo s to prepotrebno družbo. »Marijin dom« jim nudi ob nedeljah podučljivo in pošteno zabavo. S tem se odvrne marsikatera neizkušena služkinja od slabih tovarišij in nevarnih potov. — O prazniku Marijinega oznanenja bo obhajala Marijina družba svoj dveletni obstoj. V ta namen — kakor se čuje — bodo duhovne vaje za Marijine hčere. — Ker je »Bogoljub« glasilo Marijinih družb, se priporoča goriškim Marijinim hčeram, naj pridno po njem sežejo ter se nanj naročajo. Če ena ne zmore, naroče naj si ga dve ali tri skupaj. Dajte ga tudi drugim tovarišicam brati. Kako si prizadevajo služabniki in služabnice pekla širiti slabo berilo. Ali se bodele dale od teh osramotiti? — H koncu javim veselo vest, da se deluje tudi za ustanovljenje Marijine družbe med fanti.

Svetinje. Dne 8. decembra je bil za našo deklisko in mladeniško družbo dan poživljenja in okrepitvenja; zjutraj smo imeli skupno sv. obhajilo, popoldan pa smo imeli zborovanje, pri katerem so nas naš veleč. gospod voditelj z živo besedo vneli za vse čednosti, ki so zlasti za Marijine otroke zelo potrebne. — Osnovali so nam tudi štiri odseke v naši obojni družbi, in sicer: prvi je odsek za nabiranje novih udov, ki ima skrb, da noben pošten fant in poštena dekle ne bo-

deta izven družbe; drugi je pa za spodbujajoče pogosto sprejemanje sv. zakramentov; ta odsek širi se vedno bolj, zlasti med dekleti, a želeti je, da tudi fantje že vendar enkrat opustijo ta neumni strah pred ljudmi, in začnejo delovati v tem odseku. Tretji je odsek za razširjanje dobrih časnikov, zlasti »Bogoljuba«, ki je sicer že zelo razširjen, a upamo, da bo zdaj še bolj, saj brez »Bogoljuba« naj bi noben ud Marijine družbe ne bil, ker to je res naš list, ki nas uči, kako naj delujemo in se ravnamo v Marijinih družbah. Četrti je pa odsek treznosti, ki se nam seveda težak zdi, a z Marijino pomočjo, Njej na čast, žrtvujmu z veselim srcem to malo, brez česa se itak lepše in veselejše živi. (Tako je prav, da! Ur.) Le pogum, udov že imamo nekaj, začetek je storjen! O nadaljnjem poročamo drugič kaj. — Me dekleta pa smo si morale ta dan tudi izvoliti novo voditeljico, ker prejšnja nas je meseca novembra zapustila, ter odšla po poklicu svojega srca k usmiljenkam, kamor ji je po kratkem času sledila še ena od vseh spoštovana družabnica; želimo jima vsi, da si v tem plemenitem a težavnem tanu pridobita obilo nevenljivih zaslug za nebesa!

V Sv. Križu pri Kostanjevici obstoji protialkoholna organizacija, namreč družba treznosti. Vpisalo se jih je dosedaj 25. Število pa se vedno množi.

Iz Remšnika na Štajerskem. Srečni smo, ako najdemo blagega prijatelja in kaj veselo ga pozdravljamo, ako vidimo, da prihaja k nam v dobrotni odkritosrčnosti. Tak prijatelj si nam postal ti, dragi »Bogoljub«, ki si sicer v skromnem številu, a konečno vendar našel pot v našo Marijino družbo. Hvala Bogu za začetek! Kakor pa je zaupnost prva in glavna vez prijateljstva, tako si štejejo tudi mi v dolžnost, da ti v skromnih besedah poročamo, kako se nam godi. Za danes dovoli, da ti kot sočutnemu prijatelju potožimo naše gorje! Vsak se veseli ob praznikih, katere smo nedavno preživeli. Tukajšna župnija pa je takrat žalovala ob zavesti, da izgublja svojega mnogozaslужnega kaplana, preč. g. Alojzija Kramaršiča. Akoravno so primeroma le kratko časa delovali v naši sredini, ostanejo vendar vsem, sosebeno tukajšni mladini v neizbrisno hvaležnem spominu. Dekleta iz Marijine družbe so se dne 26. decembra 1909 po večernicah v precejšnjem številu zbrane skupno zahvalile za vso njihovo požrtvovalnost in trud, ter jih prosile, da naj se nas spominjajo v molitvi, da ostanemo dobre, stanovitve. Prečastiti so nam v slovo podali še več lepih naukov in blagohotnih

opominov, ki nam gotovo vsem ostanejo v nepozabnem spominu.

Iz Zgornjega Tuhinja. Od dne 28. novembra do 5. decembra 1909 je bil pri nas sv. misijon, ki so ga vodili čč. gg. lazaristi: Flis, dr. Nástran in Plantarič. Lepa jim hvala! Malo pred misijonom je neki slepar v duhovskni obleki, ki je lagal, da je lazarist iz Ljubljane, pobiral po hribih milodare za tukajšnji misijon. Najrajše se je približal hišam proti mraku ter prosil prenočišča, češ, da je ožuljen, da si ne upa do župnišča... Precej je menda nabral, potem jo pa pobral. Še nekaj o našem misijonu! Nobenega »štant« z molki, križci i. dr. ni bilo. Če bi v domačih prodajalnah ne imeli takih stvari, bi gg. misijonarji res ne imeli kaj blagoslovljati. — Dekleta Marijine družbe so novega leta dan prav dobro predstavljale »Lurško pastirico« in zapele pod vodstvom g. nadučitelja Malenška par Ferjančičevih pesmic. Ob tej priliki se g. nadučitelju in gdčni. učiteljici prav iskreno zahvaljujemo, ker brez njih pomoči bi naših predstav sploh ne bilo. Naredila in naslikala sta kulise, poučujeta igro in petje, posojujeta obleko itd. Zato še enkrat: Bog bodi plačnik! — Za Svečnico nam pa fantje Marijine družbe obetajo igro »Sanje«. Sploh so se zadnji čas začeli zelo gibati in tudi drugi izven družbe se jim pridružujejo. Govore o »Orlih«, društvenem domu — toda ni, da bi vse izblebetali danes. Saj bi še teh vrstic ne bilo, pa dandanes je že tako: kar ni v časopisu, tega ni na svetu! Nekaj v vaše veselje, gospod urednik, pa le še: Dekleta so prav pridno agitirala za »Bogoljuba« (11 novih naročnikov!) in tudi za druge naše dobre liste. Torej stikajte za »polžem« drugod!

S Černuč. Praznik Brezmadežne, 8. decembra, smo imele slovesni shod in skupno sveto obhajilo. Pogosto prejetanje sv. zakramentov se je zelo pomnožilo in tudi druge razne pobožnosti so se precej razširile, odkar imamo Marijino družbo. Z odseki se še ne upamo tako odločno nastopati, ker nismo še tako utrjene. Moramo bolj počasi pričenjati; mislimo pa ustanoviti družbo treznosti, če bo mogoče pa tudi popolnoma abstinenčni krožek. Hočemo se potruditi, da bomo vedno bolj napredovale v dobrem.

Pilštanj. Praznik Brezmadežne, 8. december, nam ostane v neizbrisnem spominu. Veliko duhovnega veselja smo že imeli, a takega še nikdar. Po dolgih, skrbnih pripravah se je ustanovila pri nas Marijina družba. Sprejetih je bilo 22 fantov in 136 deklet. Gotovo lepo število, ki pa se kmalu zopet pomnoži. Saj se je že zopet oglasilo precejšnje

štetilo kandidatov in kandidatinj. — Izpolnila se je tako naša dolgoletna srčna želja: videti našo mladino pod zastavo Marijino. Kmalu bomo začeli tudi z raznimi odseki. Tako upamo, da se z novo družbo pri nas začne tudi novo življenje.

Sv. Rok ob Sotli (Štajersko). Žalostno zdaj izgleda v naši dekliški Marijanski kongregaciji, — kakor na pogorišču. Naša ljubljena prednica in prva svetovalka sta se omožile; druga svetovalka je šla služiti. Nekatere druge društvenice so se omožile ali doma ali v sosedne fare. Dekliški cerkveni pevski zbor razpada in to je tembolj žalostno, ker začasno niti organista nimamo. Od abstinentinj ostala je le ena. Ženitovanjsa po nasvetu č. g. voditelja pri nas kratka in le po dnevu; pa upamo, da bodo zakoni tem srečnejši. Za Marijino družbo bo pa treba sedaj takoj začeti zbirati »drobiž«, da bomo mogle imeti na praznik presv. Rešnjega Telesa volitev nove predstojnice.

Križe pri Tržiču. Marsikje so se odzvali pozivu »Bogoljuba«, tudi v Križah smo se po opominu č. g. voditelja zganili. Nabralo se je 55 naročnikov »Bogoljuba«, večina iz Marijine družbe, ki dohaja pod skupnim naslovom. Nadalje se bo tudi agitiralo za družbo sv. Mohorja. Ustanovi se tudi odsek za olepšanje župne cerkve, kar je pač prepotrebno. Začelo se je drugo življenje v družbi, kar imamo izvanredno gorečega voditelja; kako odločno so se uprli proti plesu in — pomagalo je. Na Svečnico bode sprejetih 45 kandidatinj, nekaj še pozneje, tako, da so zdaj skoraj vsa dekleta v družbi Marijini.

Iz Smlednika. Mogoče pa kdo misli, da smo mi povžarji, ker ni nič poročila od nas. Pa to ni res. Mi tako hitimo delati, da niti sporočati ne utegnemo. Ravnamo se natančno po »Bogoljubovem« navodilu. Osnovali smo do zdaj tri odseke, ki živahno delujejo. Prvi je treznostni, ki ima krog 70 udov, to je že nekaj, vendar pa premalo za tako številno družbo kot je naša. Iz par vasi se jih še nič oglasilo ni. Pozivam vas: dekleta, pridružite se nam, v skupnem delu so vspehi. Ni je pa lahko dobiti važnejše stvari kot je treznostno delo. Članice vsake vasi smo si naročile »Zlato dobo«, da bolje poznamo svojo nalogo, in povsod jo z zanimanjem berejo. Drugi je pevski odsek, ki bo skrbel za družbeno petje in sploh za pošteno petje med ljudstvom. In tretji je pa izselniški, ki naj ljudi odvrta od izseljevanja, ki je tudi pri nas vedno večje. Tistim pa, ki se ne dajo odvrniti, posvetiti vso skrb v dušnem in telesnem oziru. Da pa

doseki lažje delajo, se zbiramo k sestankom v društveni sobi. Mogoče v kratkem ustanovimo še četrtega, ki se bo zavzel za tiste tri velike malenkosti, ki so tudi pri nas še precej v navadi, da bo v zares lepi cerkvi, kjer so slikarji ravno kar lepo dovršili svoja dela, tudi zares lepo dostojno vedenje. (Vsem v posnemo bodi priporočena smledniška Marijina družba v tem oziru, kako dela za treznost in razširja »Zlato dobo«! Veseli me tudi izselniški odsek. O tem niso še od nikoder sporočili; in bi bil marsikje še bolj potreben. Ravno tako sporočilo o nameravanem odseku za tri velike malenkosti, o katerem ni še nikdo sporočil. Ur.)

Iz Žabnice. Kako se je v preteklem letu naša dekliška Marijina družba razvijala? Koncem leta 1908 je štela 36 članic, k sklepu leta 1909 pa 38, ki so vobče vse pohvalnega življenja in vredne Marijine hčere. Na prvem glavnem shodu v nedeljo po godu sv. Alojzija so bile sprejete na novo štiri članice; med letom se je ena omožila, ena bila izključena. Darovanje ob obeh glavnih shodih je v družbine namene doneslo skupaj K 28-70. Skupno sv. obhajilo je bilo trikrat: na oba glavna praznika in pri duh. vajah; sicer so pa članice prejemale sv. zakramente vobče na šest tednov. Predstojništvo je štel z duh. voditeljem vred pet udov in je imelo sedem sej. Meseca maja je imela družba duhovne vaje; vodil jih je č. g. p. superior Jan. Kunstelj iz D. J. v Ljubljani. Na sv. Roka dan je družba poromala k lavret. M. B. na Sušo in v Zalilog. Par članic je med sv. mašo v božjepotnem svetišču prejelo sv. obhajilo. Romanja se je udeležilo dve tretjini članic. XXI. nedelja po Bink. je obiskal družbo škof. vodja Mar. družb, č. g. Jan. Kalan iz Ljubljane. Družbena zastava je dobila dva lepa trakova, ki sta stala 40 K. Ustanovili so se tudi i odseki: molitveni za glasno skupno molitev v cerkvi vsako nedeljo in vsak praznik od 1.—2. ure popoldne; o lepševalni za kinčanje oltarjev o Mar. praznikih, Šmarnicah, shodih itd.; treznostni za pridobivanje udov Družbi treznosti in časniški za pridobivanje naročnikov na katol. liste. Po pretežni večini so Mar. hčere vpisane v Družbo treznosti in v naše Katol. slov. izobraževalno društvo; katere še niso, se bodo, upamo, vse vpisale. K sklepu še eno željo: Splošno naj bi se dovolilo in vpeljalo, da bi nosile članice Marijinih družb svetinje na verižicah, mesto na neukusnih višnjevih trakovih, ki hitro oblede, in se zamažejo!

Selca nad Škofjo Loko. Na praznik Marijinega brezmadežnega Spočetja je prazno-

vala naša dekliška Marijina družba svojo desetletnico. K prazniku so se pripravljale vse štiri farne Marijine družbe s tridnevnicco. Dekleta so z venci in rožami lepo okrasile družbeni oltar. Na praznik je bilo skupno sv. obhajilo. Tako polna kakor je bila to jutro še ni bila, izvzemši sv. misijona z lepa naša cerkev pri jutranjem opraviilu. Vse družbe štejejo sedaj blizu 700 udov. Obhajanih je bilo te tri dni okrog 900, večinoma samo udje družb. Popoldne smo se zbrali v društvenem domu, kjer imajo Marijine družbe svoje navadne shode. Oder, na katerem je stal nov kip Brezmadežne lepo opleten z venci in okrog kipa polno rož! G. župnik so nam najpopred blagoslovili kip, ki ga bomo imeli za shode v dvorani. Nato so dekleta počastile Brezmadežno z lepimi pesmimi, deklamacijo in slavnosti primernim prizorom »Blažena si med ženami«. Dr. Krek so v lepem govoru pokazali posebno dve veliki misli Marijinih družb: v Marijini družbi se goji navdušenje za sveto cerkev; dekleta pa dobe v Marijini družbi pravih prijateljc. Zbor dekliške Marijine družbe, ki šteje sedaj 19 pevk, je prevzel za ta dan vse petje v cerkvi in v Domu in je to svojo nalogo v čast Materi Božji dobro izvršil. — Kdor je bil zraven, te slovesnosti ne bo takoj pozabil; povsod se je slišal en glas: lepše bi ne bilo moglo biti. Navdušenje za Marijo in za Marijino družbo se je zopet pomnožilo. Pokazala se je moč Marijinih družb; pokazalo se je pa tudi kako veljavo uživajo tudi pri ljudeh dekleta, ki se drže pravih Marijine družbe. Vsaka dekle je lahko ponosna, da se sme imenovati družabnico Marijino. — V dekliški Marijini družbi je sedaj 256 članic in 46 novink. V desetih letih jih je prestopilo v druge Marijine družbe 38, omožilo se jih je 60, umrlo 11, izstopilo 28, izključenih je bilo 16.

Iz Št. Jerneja na Dolenjskem. Tudi pri nas imamo Marijino družbo, mladeniško in dekliško. Imeli smo minulo leto na dan Brezmadežnega Spočetja zjutraj med sv. mašo skupno sv. obhajilo, popoldne je bil slovesni sprejem novih udov. Sprejetih je bilo 40 deklet in 2 mladeniča. Deklet je veliko v Marijini družbi, a mladeniči se je pa le bolj ogibljejo. Če bo nas več, bomo lahko ustanovili več odsekov. Zdaj imamo samo časnikarski in treznostni odsek. Prvi se dobro giblje, drugi gre bolj počasi.

Št. Jur ob Taboru. Dekliška Marijina družba obhaja 2. svečana svojo desetletnico. Vpisanih je bilo v družbo ves ta čas 356 deklet. Med temi jih je šlo iz družbe prostovoljno 35, na tuje se odselilo 64, izključenih

je bilo 56, v samostan jih je vstopilo 16, omožilo se 28, umrlo 8. Sedaj jih je v družbi 147. Voditeljice so imele 68 sej, naukov za družbo je bilo 126, skupnih obhajil 23 in vsako leto po tri sv. maše za družbo. Dekleta so se udeležile shoda Marijinih družb v Petrovčah in v Nazarju, imele doma tridnevnic, ob katere sklepu so jim blagoslovili zastavo. Vsako leto gredo po možnosti na duhovne vaje k sv. Jožefu nad Celjem. Priredile so več iger, onovale si šest odsekov, od katerih je pridobil najnovejši, treznostni, 16 članov. Družba oskrbuje udom in drugim vsakovrstne molitvenike, rožne vence, svetinjske, ima letos naročenih pod skupnim ovitkom 187 iztisov »Bogoljuba«, in je darovala za desetletnico sklada obmejnih Slovencev 20 K. Glavna voditeljica je bila sprva Alojzija Ocvirk, sedaj je Neža Lesjakova. Tako je skušala doseči družba svoj namen: Po Mariji k Bogu!

Vurberg na Štajerskem. Obhajali smo sv. misijon od 28. novembra do 5. decembra. Vodili so ga preč. gg. misijonarji iz Celja: Franc Kitak, Franc Birk, Vincenc Krivec. — Iz naše dekleške in mladeniške Marijine družbe se je omožilo pet deklet in trije fantje; bili so pridni družabniki. Ob času sv. misijona je pristopilo na novo v Marijino družbo 36 deklet. Sedaj šteje dekleška družba 157 prav vrlih deklet in 80 fantov.

Šmartin pri Slov. Gradcu. 3. in 4. januarja smo imeli presv. R. Telo izpostavljeno v večno molitev. Od ranega jutra do večera smo se zbirali okoli Najsvetejšega v skupnih molitvah in petju; ljudje so se prav pridno udeležili sv. zakramentov in popolnih odpustkov. Zjutraj so molili moške in fantje iz knjige »Večna molitev«, popoldne pa dekleta in žene; bili sta vsak dan dve pridigi o presv. Zakramentu. Tudi pri nas deluje dekleška Marijina družba; šteje okoli sto udov, ni ravno veliko za obširno župnijo ali te vestno izpolnujejo družbina pravila in dozdaj hvala Bogu in Brezmadežni še ni bila nobena sramotno izbrisana iz družbe. — Skupno sveto obhajilo smo imele na praznik Brezmadežne, slovesen sprejem novih članic bo na Svečnico. Prav rade in z veseljem prebiramo »Bogoljuba«, kateri je vsem priljubljen; zdaj ga bomo naročile še več, da ga dobimo cenejše.

Iz Svibna. Tudi pri nas smo ustanovili odseke v Marijini družbi: 1. odsek za razširjenje časnikov, zlasti »Bogoljuba«; 2. odsek za lepšanje cerkve; 3. skrb za misijone. V ta namen imamo Klaverjevo družbo, da prispevamo z malimi prispevki in tako pomagamo

k razširjanju svete vere, in bratovščino sv. Cirila in Metoda. Sčasoma ustanovimo kaj več.

Llistnica uredništva.

Časih čutim potrebo, na koncu kakega dopisa zapisati kako opazko. Odslej bom namesto na konec dopisov te opazke nazadnje skupaj napisal. Takole: Sv. Rok: Da so se dekleta pomožile, ni tako žalostno; privoščimo jim to srečo! Da je pa ostala samo ena abstinentinja, to je pa že žalostno. Da imate tako kratke svatbe, to je pa zelo hvale in pomenanja vredno. — Žabnica: O verižicah se bomo posvetovali. Meni se trakovi ne zde neukusni, ampak čedni; oblede pa res. Govorite o tem na dekanijskih konferencah, sporočite po g. dekanijskem vodniku svojo misel, potem bomo sklepali na škofijski, dotlej pa nikar preminjati! — Selca: Prav lepo ste naredili. Primeroma malo izključenih. Pozdravljeni! — Sv. Križ: Ali veste, vi drugi, kje je sv. Križ pri Kostanjevici? Ali veste, kje je Gadova peč? Ali veste, da tam raste najboljšo vino? In vendar imajo tam družbo treznosti. Drugod pa, kjer so razmere vse ložje je pa morebiti še nimate. — Št. Jur: Glede števila »Bogoljubov« ste poleg ljubljanske nunske družbe še vedno najbolj vzorni. 30 »Bogoljubov« več kakor pa članic družbe! To družbo si vzemite za zgled drugod, kjer je časih komaj ena tretjina ali celo le četrtnina udov naročnikov! — Vurberg: Število mladeničev, 80, je zelo častno za neveliko župnijo. — Svibno: Vse lepo, samo treznostnega odseka še pogrešamo. — Komenda, Suhadole: V vsakem oziru pridni in posnemanja vredni. Naj bi vas posnemali povsod! — Iz Novega mesta smo prejeli po prijaznosti mil. g. prošta valilo k zabavnemu večeru Mar. kongregacije in lep tiskan imenik udov družbe z Marijino podobico. Prijeten spominek! Hvala lepa, Bog plati! — Maribor: Vam se »Bogoljub« po vnanje ne zdi več tako lep kakor prej. Vidite, Latinec pravi: »De gustibus non est disputandum«, pri nas pa pravimo: »Vsake oči imajo svojega malarja«. Vam se zdi, da je zdaj lepše, drugi pa zopet pravijo, da je zdaj lepše. Težko vsem ustreči. Treba potrpeti. — Več dopisnikom: Vnovič pove-mo: Zahvale iz fare odišlim duhovnikom se na željo duhovnikov samih ne objavljajo. — Vsem dopisnikom: Kratko, kratko, kratko!

Občni zbor društva sv. Marte bo na Svečnico ob 5. uri pop.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Cerkvene razmere in versko življenje na Hrvaškem. — Katoličani v Bosni. — Razkolni Slovani; apostolstvo sv. Cirila in Metoda. — Poganski misijoni. — Naši izseljenci. — Družba treznosti. — Mladina po mestih; vajeniški dom v Ljubljani.

Zasebne zadeve: Neki mladenič v preveliki obupnosti. — Neka družina, da bi se vanjo naselil ljubi mir. — Nekdo v hudih dušnih bojih. — Neka mati v dolgi in hudi bolezni. — Neka umrla Marijina hči in dvakratna lurška romarica. — Neka družina za ljubi mir. — Neko dekle za primerno službo.

Darovi.

Darovi za bratovščino presv. R. Telesa

od 10. maja do 1. decembra 1909.: Ribnica 436 K 97 v.; Vrhnika 353 K 22 v.; Dob 240 K; Žiri 224 K; Srednja vas Boh. 210 K; Semič 201 K; Kamnik 200 K; Črnomelj 150 K; Smlednik 160 K; Kranj 172 K; Crklje pri Krškem 170 K; Vodice 153 K; Komenda 150 K; Sodražica 150 K; Št. Jernej 150 K; Cerklje, Gor., 150 K; Borovnica 150 S; Moravče 150 K; Raka 126 K 90 v.; Nevlje 114 K 60 v.; Stopiče 115 K; Št. Rupert 110 K; Toplice 110 K; Trata 113 K 30 v.; Polhov Gradec 124 K; Idrija 100 kron; Selca 120 K; Dobropolje 114 K; Loški potok 100 K; Šmartin pod Šmarno goro 100 kron; Sorica 100 K; Gorje 100 K; Št. Lorenc 100 K; Polšnik 100 K; Gozd p. Kam. 36 K 60 v.; Trebelno 45 K; Brezovica 71 K 22 v.; Trn na Krasu 24 K 60 v.; Vrhpolje p. Mor. 50 K; Zagorje ob Savi 77 K 6 v.; Mitterdorf 68 K; Vače 35 K; Motnik 67 K 50 v.; Preska 24 K; Tržič 80 K; Goriče 79 K 66 v.; Mösel 34 K 50 v.; Peče 20 K; Črni Vrh nad Idrijo 80 K; Štanga 24 K; Sela p. Kam. 83 K; Preloka 10 K 40 v.; Podlipo 44 K; Vrh p. Vin. 10 kron. Adlešiči 35 K; Bohinjska Bistrica 65 K 20 v.; Zlato Polje 6 K 5 v.; Mirna peč 35 K 40 v.; Horjulj II. 30 K; Tunice 60 K; Bohinjska Bela 70 K; Suhor 87 K 10 v.; Hotič 25 K; Turjak 15 K; Polje 80 K; Sv. Trojica p. Mor. 10 K; Zalog pri Cerkljah 10 K; Zagradec 33 K; Šmihel pri Rud. 22 K; Cirknica 85 K; Kostanjevica 18 K 24 v.; Rateče, Gor., 33 K 90 v.; Ledine 24 K; Dovje 34 K; Kolovrat 65 K; Krka 52 K; Preserje 70 K; Vojsko 38 K 50 v.; Kor. Bela 48 K; Preska 12 K; Sv. Helena 50 K; Mavčice 65 K; Trstenik 55 K 4 v.; Dobovec 28 kron; Št. Jakob ob Savi 7 K 80 v.; Altlag 70 K 60 v.; Javorje pri Ljubljani 20 K; Lučine 30

kron; Zalilog 37 K 50 v.; Podzemelj 16 K; Sava 14 K; Poljane nad Škofjo Loko 40 K; Žalina 83 K; Podgrad 24 K; Križe pri Tržiču 59 K 60 v.; Kokra 17 K; Golo 7 K; Prem 37 K; Struge 83 K 60 v.; Postojna 53 K 10 v.; Jesenice 52 K 6 v.; Sv. Peter na Krasu 70 K; Sv. Jošt 20 K; Dražgoše 86 K 50 v.; Dragatuš 41 K 20 v.; Trboje 20 K; Št. Lambert 32 K; Črnuče 50 K; Žužemberk 71 K; Trnje pri Sv. Petru 7 K 70 v.; Sela pri Šumbregu 78 K 80 v.; Nesseltal 32 K 40 v.; Kresnice 75 K; Št. Vid pri Vipavi 44 K; Hrenovice 70 K; Sv. Gora 4 K 40 v.; Tomišelj 50 K; Vavta vas 30 K 50 v.; Zapoge 40 K 60 v.; Homec 11 K 50 v.; Kovor 20 K; Hinje 7 K 40 v.; Vreme 20 K; Dole 74 K; Leše 12 K; Št. Janž 14 K; Razdrto 5 K 56 v.; Knežak 60 K; Stranje 53 K 20 v.; Hotič II. 4 K 50 v.; Goče 41 K 16 v.; Sora 40 kron; Rovte 20 K; Leskova 26 K; Bevke 60 K; po č. uršulinkah 136 K 80 v.; po č. g. Potokarju 115 K; neimenovan dobrotnik 200 K; delavke v tobačni tovarni 1370 K; Sotlar Ant. 2 K; Ivana Potrato 1 K; Elsner Terez. 2 K; Elsner Mar. 2 K; Mar. Bosizio 2 K; Brajec 1 K; M. Krušnik 1 K; Rupnik M. 3 K; Kusman Amalija 1 K; M. Klemenčič 5 K; dr. Jerše 10 kron; neimenovani 7 K; Polhov Gradec 124 K.

Za Bosno. Neimen. 5 K; neimen. duhovnik v Ljubljani 50 K.

Za misijone. Iz Postojne 2 K; po g. dekanu dr. Kržišniku 10 K.

Za dom vajencev. Neimen. 4 K; I. Martinčič 2 K.

Za bolgarski misijon: č. g. župnik Zelnik 20 K; po dr. Jeršetu 10 K; po dr. Merharju 14 K.

Za misijon p. Turka: č. g. župnik Zelnik 20 K.

Za Detinstvo: č. g. župnik Lampret 4 K; č. g. Baloh 1 K 92 vin.

Za bratovščino sv. Dizma: g. Baloh 148 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«: Družina Goetzova v Ljubljani 2 K; č. g. P. Arhangel Appej, katehet v Kamniku 41 K 46 vin.; č. g. Avg. Šinkovec, mestni župnik v Škofji Loki 16 K 46 vin.; č. g. Ant. Abram, župnik v Št. Petru na Krasu 13 kron.

Za neko cerkev: Josip Sedmak, Ljubljana, 20 K; Katarina Marčun, Križe, 10 K; Terezija Holobar, Griže, 10 K; Katarina Petan, Št. Vid. 5 K. — Bog podeli darovalcem za te kronce nebeško krono!

Za cerkev Jezusovega Srca v Mostaru: 2 + 5 kron.

Za slovensko kapelo v Gradcu: Marijina družba v Bohinjski Srednji vasi 21 K 10 vin.

Nekaj darov je ostalo še za prihodnjic.

Denarni promet do 31. decembra 1908
čez 72 mil. junov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. majnika 1909
čez 20 milijonov kron.

Ljudska posojilnica

registrirvana zadruga
z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta šte. 8, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za Franciškansko cerkvijo
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po 4 in pol odstotkov brez

kakega odbitka, tako da
prejme vso nik od vsa-
kih vloženih 100 kron
čistih K 4-50 na leto.

Lastna glavni.
K 420-537-92

MARLIN TRG.

Dr. Ivan Sušteršič, predsed. Josip Šiška, stolni kanonik podpredsed. Odborniki: Anton Belec, posestnik, podjetnik in
trgovec v St. Vidu n L. Fran Povše, vodja, graščak, državni in deželni poslanec. Anton Kobi, posestnik in trgovec, Breg
p. B. Karol Kauschegg, veleposestnik v Ljubljani. Matija Kolar, stolni dekan v Ljubljani. Ivan Kregar, svetnik trg. in
obr. zbornice in hišni posestnik v Ljubljani. Fran Leskovic, hišni posestnik in blaginjak „Ljudske posojilnice“. Ivan Pollak ml.,
tovarnar. Karol Pollak, tovarnar in posestnik v Ljubljani. Gregor Šlibar, župa k na Rudniku

3776

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9

priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
— ciji za dame. —

Bogata zaloga

3263

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

lv. Jax & sin
Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem
potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje
konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej
vsakdo pri nakupu ur, verižic in druge zlatnine zaupno
obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 186

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejemn vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

 po 4 $\frac{1}{2}$ %

to je daje za 100 K 4 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

3458

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.
Dr. Franc Dolšak, zdravnik v Ljubljani, podpredsednik.

Največja in najstarejša tovarna lon-
čenih pečij in raznih lončenih izdelkov

AUGUST DRELSE

Mnogokrat
odlikovana

V LJUBLJANI

Mnogokrat
odlikovana

priporoča se slavnemu občinstvu in prečast. duhovščini v naročila na

štedilna ognjišča in peči

preproste in najfinejše, izvršene v poljubnih barvah in vzorcih najbolj
strokovnjaški, solidno in trpežno po najnižjih cenah. Župniščem, samo-
stanom in šolam dovoljujem znaten popust.

3460

Ilustrovani ceniki na razpolago.

„Katoliška Bukvarna v Ljubljani“

priporoča knjige:

Večna molitev

pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Izdaja z velikim tiskom. Cena v trpežni vezavi z rdečo obrezo K 3.—, z zlato obrezo K 3.90. — Ta izdaja je tiskana s tako velikimi črkami, kakor ta-le sestavek. Obsega vseh 30 ur pred sv. Rešnjim Telesom, mašne in druge molitve in pa pasjon ali popis Kristusovega trpljenja.

Voditelj v srečno večnost.

Molitvenik. Cena v fini trpežni vezavi z rdečo obrezo K 1.40, z zlato obrezo K 1.80, z vatiranimi platnicami K 2.—. — Ta molitvenik je zelo popoln in obsega na 247 straneh poleg vseh potrebnih — za razne prilike prirejenih molitev — tudi stvarno razlago najpotrebnejših resnic sv. vere. Kljub svoji mnogostranski krasni vsebini pa ima tako priročno žepno obliko, da ga lahko spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

Bogu kar je božjega.

Spisal Finžgar. Dobi se v raznih vezavah po sledečih cenah: K 1.—, 1.80, 2.20, 3.—, 4.50, 4.60. — Ta molitvenik je zelo fino opremljen in ima tudi prav majhno pripravno obliko.

Nemščina brez učitelja.

Sestavil dr. Leopold Lenard. Cena K 1.20. — Kdor se hoče naučiti nemškega jezika brez učitelja, naj si omisli to knjigo. To je edino porabna knjiga, saj pravi pisatelj v predgovoru: „Vsakega jezika se je treba učiti in vsako učenje zahteva truda. Knjiga, ki ti obeta, da se boš kakšnega jezika naučil brez truda in v nekoliko urah ali dnevih, laže in te hoče samo goljufati. — Mi ne obetamo, da se boste iz te slovnice naučili nemškega jezika brez truda in pa že v nekoliko dnevih, pač pa, da se ga boste naučili **s kolikor mogoče majhnim trudom in v kolikor mogoče kratkem času.**“